

SERBIA - CHRONOLOGIA WYDARZEŃ 1986-2016

Rok 1986

Styczeń – zostaje zredagowana antyalbańska petycja przez „Komitet Obrony Wolności Myśli i Wypowiedzi” pod kierownictwem Dobricy Ćosicia, którą podpisało 200 intelektualistów związanych z Komitetem, między innymi byli działacze PRAXIS. Petycja dotyczyła sytuacji Serbów w Kosowie. Zmieniono kierownictwo ostatniego liberalnego serbskiego pisma „Politika Ekspres”, które wkrótce zaczął kontrolować Slobodan Milošević, będący w tym czasie od 1984r. przewodniczącym SKS miasta Belgrada.

24-25 stycznia – posiedzenie rozszerzone Prezydium KC SKS, gdzie wyznaczono, że na miejsce I.Stambolicia szefem partii zostanie Slobodan Milošević. To polecał sam I.Stambolić, który widział w nim przychylnika reform.

5 marca – obrady Prezydium Jugosławii i Prezydium KC SKJ poświęcone tematowi Kosowa; podjęto decyzję o przygotowaniu poprawek do konstytucji jugosłowiańskiej i serbskiej w sprawie stosunku Serbii i jej pokrajin. Od tego czasu sprawa Kosowa i zmian w konstytucji wyznaczała dalsze stosunki pomiędzy centrum a nomenklaturą serbską.

2 kwietnia – aresztowanie Kosty Bulatowicia, lidera sił serbskich i czarnogórskich w Kosowie, co wskazuje na to, że komuniści przyjęli ruch kosowskich Serbów, oraz SDB (Služba Državne Bezbednosti) Serbii (na którą mieli wpływy w tym czasie gen. Nikola Ljubičić i Dušan Ćkrebić) nieoficjalnie ich popierało. Wywołał ten areszt „marsz chłopski” przeciwko tej decyzji, a sam I. Stambolić już później dowiedział się o aresztowaniu Bulatowicia.

6 kwietnia – I. Stambolić odwiedził Kosowo i wezwał kosowskich komunistów aby nie poddawali się na nacjonalistycznym prowokacjom.

14 kwietnia. – wystąpienie na plenumie KC SKS (Centralni Komitet Saveza Komunista Srbije) Ivana Stambolicia, przewodniczącego Prezydium KC SKS o problemie dziennikarzy, którzy propagują nieuznawanie „narodu macedońskiego i czarnogórskiego”, co powiększało napięcie nacjonalistyczne w kraju.

Kwiecień-maj – odbywają się nacjonalistyczne ospotkania w Klubie Pisarzy, którym przewodniczą wodzowie serbskiej opozycji nacjonalistycznej – Vojislav Šešelj, Vuk Drašković, Matija Bećković. Jednocześnie idą przygotowania do wyeliminowania Ivana Stambolicia z życia politycznego Jugosławii – Akademia SANU (Srpska Akademija Nauke i Umetnosti) przygotowuje Memorandum, wymierzony w ekipę I. Stambolicia, wskutek tego, iż „stara gwardia funkcjonariuszy” na czele z gen. Nikola Ljubićem jest przeciwna kursu polityki Stambolicia, ponieważ uważa (i słusznie), że Stambolić chce odsunąć ich z życia politycznego. Więc zaczyna się kampania przeciwko I. Stamboliciowi i jego ekipie. Memorandum SANU zawiera kilka kluczowych punktów; zarzuty zahamowania rozwoju gospodarczego Serbii, ludobójstwa Serbów w Kosowie, nieuregulowanie stosunków z innymi państwami-republikami Jugosławii. Autorzy Memorandum twierdzili, że Serbia nie może wpłacać swojej części składki do Funduszu Federacji, krytykowali rozbięcie Serbów na różne państwa, czyli podział na republiki, co było wymierzone w Chorwację oraz Bośnię i Hercegowinę, a także kwestię pokrajin, tzn. Kosowa i Wojwodiny. Autorzy nie uważali siebie za nacjonalistów, lecz za komunistów i krytykowali nie cały system, a tylko rządzącą ekipę.

Maj – Ivan Stambolić zostaje wybrany na przewodniczącego Prezydium KC SKS, a na jego miejsce w szefem KC SKS wybrano Slobodana Miloševicia, którego Stambolić wspierał. Na

miejsce Miloševicia w SKS Belgrada przyznaczono Dragiše Pavlovicia, drugiego obok Miloševicia bliskiego współpracownika I. Stambolicia.

Maj – Prezydium KC SKS stwierdziło, iż nacjonalizm serbski wymierzony jest przeciwko Albańczykom, co będzie wciąż pogarszać ich stosunki. Dopóki I. Stambolić kontrolował sytuację nie „było mowy o likwidacji pokrajin czy rewizji granic”.

Czerwiec – XIII Kongres SKJ, gdzie zaproponowane zostały reformy polityczne w celu polepszenia sytuacji ogólnej w Federacji.

Powołanie Funduszu Solidarności, który miał zjednoczyć inteligencję jugosłowiańską i działać na rzecz dalszego istnienia federacji, ponieważ inteligencja poszczególnych państw dążyła do coraz większej autarkii.

24-24 września – w gazecie „Večernji novosti” zostały opublikowane fragmenty Memorandum SANU z komentarzami dziennikarza Aleksandra Đukanovicia.

Wrzesień-październik – prowadzono rozmowy z kierownictwami wszystkich republik – Milanem Kučanem i Francem Popitem, Ante Markoviciem etc., inicjatorem których była ekipa Ivana Stambolicia w celu uzyskania poparcia dla przyszłych reform gospodarczych i politycznych. Niewątpliwie, była to próba stworzenia nowego kierownictwa Jugosławii a w dalszej perspektywie – zmiany ustrojowe.

9 września – na posiedzeniu KC SKS kierownictwo republiki potępiło Memorandum SANU.

Rok 1987

21 stycznia – rozpoczęcie procesu zmian Konstytucji za zgodą Prezydium Jugosławii, przewidującego likwidację statusu autonomicznego Kosowa.

Luty – kontynuacja działania grupy roboczej powołanej przez Zgromadzenie Federalne w sprawie jurysdykcji Serbii nad pokrajinami czyli nad Kosowem i Wojwodiną.

24 kwietnia – odbyła się wizyta S. Miloševicia w Kosowie na Kosovym Polu, którą uznano za kluczowy moment dla podalszego sukcesu jego kariery. Służby bezpieczeństwa zorganizowały masową demonstrację Serbów w Kosowie podczas wizyty i w mediach też zrobiono odpowiedni piar, gdzie S. Milošević wystąpił jako obrońca Serbów, których prześladowają Albańczycy i wrócił do Belgradu jako bohater narodowy.

Maj – I. Stambolić wystąpił z inicjatywą zmian w procesie wybierania przewodniczącego prezydium republikańskiego i członków Prezydium Jugosławii wybierano w wyborach bezpośrednich, tajnych i powszechnych w poszczególnych republikach.

26 maja – na corocznym zebraniu SANU przewodniczący Akademii Dušan Kanazir udzielił poparcia dla S. Miloševicia, co oznaczało poparcie większości członków Akademii i oświadczyło o opozycji wobec I. Stambolicia.

21 czerwca – odbyło się spotkanie w cztery oczy Raifa Dizdarevicia, szefa MSZ Jugosławii i Eduarda Szewardnadzego, ministra spraw zagranicznych ZSRS w Dubrowniku. Celem było omówienie stosunków między ZSRS i Jugosławią, perspektywy współpracy etc. E. Szewardnadze wyraził zdanie, iż Sowieci chcą wykorzystać doświadczenie Jugosławii w dziedzinie demokracji i samorządów.

26-27 czerwca – w Skupštinie odbyły się obrady KC SKJ, w tym Prezydium, gdzie tematem wiodącym była sytuacja Serbów w Kosowie. S. Milošević wygłosił odpowiednie przemówienie, a pod budynkiem federalnym Skupštiny zebrało się 600tys. Serbów z Kosowa.

5 listopada – po potępieniu I. Stambolicia „Polityka” otworzyła kampanię przeciwko „personom non grata” dla konserwatywnej serbskiej nomenklatury i na rzecz przejęcia władzy w Serbii przez grupę Ljubičića – Miloševicia.

23-25 września – VII Plenum KC SKS, które okazało się kluczowym momentem walki o władzę - S. Milošević domagał się politycznej eliminacji Dragišy Pavlovicia, prawej ręki I. Stambolicia. Udało się Miloševiciowi przeforsować głosowanie i odwołać Pavlovicia z władz SKS, następnie Pavlović ustąpił ze stanowiska SKS Belgradu. To przyspieszyło koniec rządów I. Stambolicia.

1 listopada – wystartowała kampania prasowa przeciwko Chorwacji, co zapowiadało ostrzejszą politykę władz serbskiej nomenklatury w stosunku do innych republik.

29 listopada – generał Nikola Ljubičić zarządał od I. Stambolicia aby on podał się do dymisji ze stanowiska przewodniczącego Prezydium Serbii.

14 grudnia - I. Stambolić przegrywa walkę o władzę, opuszcza stanowisko przewodniczącego Prezydium Serbii i zostaje dyrektorem jugosłowiańskiego banku JUBMES.

Rok 1988

11 stycznia – w Skupštinie Serbii przyjęto kurs na zmiany do Konstytucji.

14 marca – przyjechał z wizytą do Jugosławii Michaił Gorbaczow. Celem - podpisanie przygotowaną już wspólną deklarację i projekt układu o współpracy do roku 2000.

Kwiecień – Komitet D.Ćosicia wystąpił z protestem przeciwko przeszkadzaniu stworzenia stowarzyszeń politycznych i stopowaniu procesów demokratycznych.

Czerwiec – S.Milošević ogłosił nową politykę partii – „sloga” czyli „zgoda”, zjednoczenie narodu wokół nowych celów i zmianę systemu politycznego. Sojusz S.Miloševicia z bezpartyjną opozycją miał wzmocnić deklarację „slogi”.

Jesień - ukazał się zbiór artykułów Zorana Đinđicia w Nowym Sadzie pisanych dla czasopisma „Književne novine”, gdzie autor rozważa nad problemami politycznej rzeczywistości federacji jugosłowiańskiej, dylematami socjalizmu etc.

Rok 1989

8 maja – Milošević zostaje przewodniczącym Prezydium Serbii (08 **maja** 1989 - styczeń 1991).

15 maja – „Književne novine” opublikowały oświadczenie Stowarzyszenia Pisarzy Serbii, głoszące, iż reintegracja Serbii (początkowy program Miloševicia) przyniosła efekty i dlatego nadszedł czas na następny krok - pluralizm polityczny i demokratyczne wybory.

24 maja – Bogdan Trifunović zastępuje Miloševića na stanowisku przewodniczącego SKS (24 maja 1989 – 16 lipca 1990).

Czerwiec – w dwumiesięczniku „Duga” zostaje opublikowana pełna wersja Memorandumu SANU.

15 czerwca – na wiecu z okazji 600-lecia bitwy Kosowskiej Milošević ogłosił przywrócenie przez Serbię jej integralności, wezwał Serbów do zgody narodowej oraz zapowiedział dalsze walki z możliwością użycia broni.

15 czerwca – w Kninie powstał Komitet Inicjatywny Serbskiego Towarzystwa Kulturalnego „Zora”, przewodniczącym został Jovan Opačić.

9 czerwca - w dniu posiedzenia KISTK w Dalmatyńskim Kosowie zgromadziło się 100 tys. ludzi.

11 lipca - aresztowano Jovana Opačića wraz z kilku współpracownikami, wyszedł po 3 miesiącach.

31 sierpnia - odbyło się zebranie protestacyjne w siedzibie Stowarzyszenia Pisarzy Serbii przeciwko utrzymywaniu w areszcie Opačića.

15 listopada - Vuk Drašković stwierdził, że gminy o większości serbskiej w Chorwacji powinny utworzyć autonomię pod nazwą „Srpska Krajina”.

12 listopada – odbyły się powszechne wybory prezydenta Serbii, Milošević wygrywa zdobywając 86% głosów.

5 grudnia – z nadania Miloševića premierem został Stanko Radmilović (5.12.1989 – 15 stycznia 1991).

12 grudnia - powołano Komitet Inicjatywny do spraw odnowienia Partii Demokratycznej Ljubomira Davidovicia i Milana Grola – Demokratska stranka (DS).

12 grudnia - w Czarnogórze powstała Demokratyczna Alternatywa.

15 grudnia - XI Zjazd SKS zezwolił na bezpośrednie i tajne wybory z wielu kandydatami i wprowadzenie pluralizmu politycznego.

Rok 1990

Styczeń - w Czarnogórze z inicjatywy komunistów powołano Forum Demokratyczne celem wprowadzenia systemu wielopartyjnego (SL, PSD, PL i in.).

6 stycznia - na corocznym zgromadzeniu Towarzystwa im. św. Sawy Drašković razem z Vojislavem Šešeljem i Mirko Joviciem, przekształcili je w Serbską Ludową Odnowę - Srpska narodna obnova (SNO).

Koniec stycznia - Vojislav Šešelj założył Serbski Ruch Wolności.

26 stycznia – w Czarnogórze powołano Sojusz Liberalny.

3 lutego - oficjalnie założono DS; przewodniczącym wybrano Dragoljuba Mičunovicia.

4 lutego - Serbscy komuniści w Chorwacji zażądali podziału SKH na partię chorwacką i serbską.

17 lutego - w Kninie założono Serbską Partię Demokratyczną – Srpska demokratska stranka (SDS), przewodniczącym wybrany został Jovan Rašković, Jovan Opačić wszedł z kolei do Komitetu Głównego SDS.

1 marca – referendum w Czarnogórze o pozostaniu jej w składzie Jugosławii jako suwerennej republiki, „za” 96% głosowało wyborców.

14 marca - Vojislav Šešelj razem z Draškovićem zakładają Serbski Ruch Odnowy – Srpski pokret obnove (SPO). Drašković został przewodniczącym nowej partii. Kosta Bulatović - wiceprzewodniczący SPO.

4 kwietnia – w Czarnogórze założono Partię Socjaldemokratyczną.

12 kwietnia – w Czarnogórze utworzono Partię Ludową (pisarz Novak Kilibarda).

22 maja - po wyborach przewodniczącym gminy Knin został Milan Babić.

31 maja - Šešelj wystąpił z SPO.

10 czerwca - Milan Babić proponuje połączenie sześciu gmin: Knin, Benkovac (nieznaczna większość serbska), Gracac, Dojni Lapas, Obrovac i Titova Korenica.

17 czerwca - Savez Komunističke Omladine Jugoslavije – Związek Komunistycznej Młodzieży Jugosławii przekształcił się w lewicową partię nacjonalistyczną - Nowa demokracja – Ruch na rzecz Serbii (Nova demokratija – pokret za Srbiju).

22 czerwca - Związek Komunistów Czarnogóry przyjął nową nazwę: Demokratyczna partia Socjalistów - Demokratka partia socjalista (DPS).

27 czerwca - powstała Wspólnota Gmin Liki i Północnej Dalmacji, w tym czasie SDS rządziła tylko w Kninie, Praczasu i Donjem Lapacu, komuniści w Titovej Korenicy i Obrovacu, a w Benkovacu do spółki SDS i HDZ.

1-2 lipca – referendum w Serbii w sprawie ogłoszenia niepodległości, większość wypowiedziała się za suwerennością Serbii, likwidacją pokrajin i powierzeniu prezydentowi naczelnego dowództwa nad armią.

6 lipca – powołano Partię Socjalistyczną, przewodniczący - Ljubiša Stanković.

16 lipca - zebrał się ostatni kongres SKS.

17 lipca - Milošević założył formalnie nowe stronnictwo - Socjalistyczną Partię Serbii, w skład której weszli SKS i Socjalistyczny Sojusz Ludu Pracującego. Przewodniczącym SPS został sam Milošević (17 lipca 1990 – 25 **maja** 1991), wiceprzewodniczącym - Mihailo Marković, do władz wszedł Dobrica Ciošić.

25 lipca - w Serbii 120 tys. Serbów zebrało się i uchwaliło „Deklarację o suwerenności i autonomii narodu serbskiego w Chorwacji.”

9 sierpnia - sierpnia powstał w Kninie SUP Wspólnoty.

13 sierpnia - Jović (SNO) przyjął na rozmowie delegację Serbów z Chorwacji.

17 sierpnia – policja serbska zabrała broń z komisariatów policji chorwackich by uniemożliwić jej rozdanie ludności planowane przez Martića, naczelnik sztabu generalnego JNA Milan Anić uprzedził, że jeśli będą ofiary armia interweniuje. Tudjman ustąpił.

19 sierpnia – 2 września - referendum w sprawie autonomii Serbów w Chorwacji, na referendum zgodził się Ante Marković i Prezydium Jugosławii, by nie narażać się Milo.

28 września – Skupština bez konsultacji z opozycją przyjęła ordynację wyborczą i nową konstytucję, uwzględniającą wyniki referendum. Teraz mogły się odbyć wybory w Serbii i Czarnogórze.

6 października - powstał czarnogórski oddział Sojuszu Sił Reformatorskich Ante Markovicia; na czele stanął Ljubiša Stanković (jednocześnie dowodząc w PS).

9 grudnia – wybory parlamentarne w Czarnogórze, frekwencja 68,91% (286 tys.), w 125 osobowej Skupštinie SK Czarnogóry zdobył 83 mandaty (56,16% głosów), Sojusz Sił Reformatorskich 17 (13,56%), Partia Ludowa – 13 (12,82%) i Koalicja Demokratyczna – 12 mandatów (10%).

9 grudnia – wybory prezydenckie w Czarnogórze, wygrał Momir Bulatović.

9-23 grudnia - wybory parlamentarne w Serbii, frekwencja 71,5% (ponad 5 mln), w 250 osobowej Skupštinie SPS zdobyła 194 mandaty (46,1% głosów), SPO – 19 (15,8%) i DS. – 7 (7,4%), Demokratyczny Związek Węgrów Wojwodiny – 8 (2,6%), SDA w Sandżaku – 3 (1,7%) i Sojusz Sił Reformatorskich premiera Ante Markovicia – 2 mandaty (1,5%); pozostałe 17 mandatów przypadło 8 drobnym ugrupowaniom i posłom niezależnym.

Sojusz Sił Reformatorskich Markovicia w Serbii po wyborach zmienił nazwę na Partię Reform Serbii.

9-23 grudnia – wybory prezydenckie w Serbii, w pierwszej turze wygrał Slobodan Milošević (65,34%).

Rok 1991

Styczeń - z DS wystąpiła grupa Kosty Čavoškiiego - Nikoli Miloševicia i stworzyła Serbską Partię Liberalną (SLP) uznającą prymat zasady narodowej nad demokratyczną.

8 stycznia – Serbski Bank Narodowy w tajemnicy przed władzami federalnymi udzielił Serbii pożyczki z emisji pierwotnej w wys. 18,234 mld. dinarów (ponad 1,3 mld \$). Rząd Jugosłowiański oskarżył Serbię o „podkopywanie” systemu monetarnego całego kraju.

15 stycznia – premierem stał z nadania Miloševicia Dragutin Zelenović (15 **stycznia** – 23.12. 1991).

1-3 marca. - na zapowiedź manifestacji wyznaczonych na 9.03, Milošević odpowiedział incydem w Pakracu (Chorwacja); grupa serbskich oficerów zajęła miejscowy posterunek policji; doszło do starć z siłami chorwackiego MSW.

9 marca - opozycja pod kierownictwem SPO i Draškovića zorganizowała demonstracje w celu obalenia kierownictwa TV Belgradu; żądano usunięcia ludzi Miloševića: Dušana Mitevića, Predraga Vitasa i Dušana Čukicia oraz swobodnego dostępu do mass media. Gdy młodzież rozgoniła policję, Borislav Jović, jako przewodniczący Prezydium Jugosławii, wyprowadził na ulice wojsko, które przywróciło spokój. Drašković w ostatniej chwili zawahał się i ustąpił.

10-11 marca – na znak protestu przeciwko stłumieniu demonstracji 09.03 w Beogradzie odbyły się wielotysięczne manifestacje przeciwników SPS.

27 czerwca - SPO postanowił utworzyć Gwardię Serbską do walki o „terytoria zachodnie” (tj. SAO Krajnę) przeciwko chorwackiemu Zborowi Gwardii Narodowej. Na czele Gwardii Drašković postawił najpierw Branislava Matića – „Beli”, dealera używanych samochodów.

4 sierpnia – przed własnym domem zginął Branislav Matić – „Beli”, na czele SAO Krajiny postawiono Đorđe Bozovića – „Giska”, który spędził 6 lat w więzieniu włoskim i dla SDB likwidował emigrantów.

Rok 1992

2 stycznia – w Sarajewie podpisano porozumienie o zawieszeniu broni (weszło w życie 3 stycznia o 17.00 czasu GMT).

3 stycznia – w Belgradzie przedstawiciele 159 partii i ugrupowań z całej Jugosławii wezwali Zgromadzenie Federalne do uchwalenia ustawy konstytucyjnej regulującej procedurę występowania poszczególnych republik ze składu federacji.

16 stycznia – w związku z uznaniem przez WE 15 stycznia niepodległości Chorwacji i Słowenii władze Serbii oskarżyły kraje WE o integrację w wewnętrzne sprawy Jugosławii.

21 stycznia – rząd Serbii zainicjował negocjacje z władzami Czarnogóry, Macedonii oraz BiH dotyczące stworzenia nowej struktury federacji i przekonania tych krajów do pozostania w jedynym organizmie państwowym z Serbią. „Za” wystąpiła tylko Czarnogóra.

22 stycznia – parlament Serbskiej Republiki Krajiny odrzucił plan pokojowy Cyrusa Vance’a.

12 lutego – przywódcy Serbii i Czarnogóry uzgodnili w Titogradzie, że Jugosławia będzie nadal istniała jako federacja S. i Cz. oraz innych republik, które zechcą do niej przystąpić.

17 lutego – parlament SRK odwołał z urzędu Milana Babicia i wyraził wotum nieufności wobec jego rządu.

28 lutego – serbska Skupština większością głosów poparła porozumienie Titogradzkie z 12 lutego.

1 marca - referendum w Czarnogórze, frekwencja 66%, 96% opowiedzieli się za pozostaniem w związku z Serbią. Tego samego dnia Titogradowi przywrócono nazwę Podgorica.

9 marca – wiece w Belgradzie zorganizowane przez opozycję (m.in. SPO i Draškovicia), domagano się ustąpienia Miloševicia. Drašković wezwał do powszechnego strajku.

17 marca – nowym prezydentem Krajiny został Goran Hadžić.

6 kwietnia – zdominowane przez Serbów Prezydium Jugosławii skrytykowało decyzję krajów EWG z 5 kwietnia o uznaniu niepodległości BiH.

22 kwietnia – ok. 22 tys. osób wzięło udział w pokojowej demonstracji w centrum Belgradu.

27 kwietnia – w Zgromadzeniu Federalnym w Belgradzie przedstawiciele obu republik przyjęli konstytucję nowego państwa jugosłowiańskiego. Tego samego dnia ogłoszono Deklarację Niepodległości, gdzie stwierdzono, że Federacyjna Republika Jugosławii (Savezna Republika Jugoslavija – SRJ) zobowiązuje się do uznania suwerenności i niezależności pozostałych republik „po załatwieniu wszystkich kwestii spornych we wzajemnych stosunkach”. Prezydent i premier federalni nie mogli pochodzić z tej samej republiki. Jugosłowiańską Armię Ludową przekształcono w siły zbrojne SRJ, w której pełnić służbę mogli wyłącznie obywatele Serbii lub Czarnogóry. Przeprowadzono w taki sposób czystkę szeregów wojska od elementów obcych.

29 kwietnia – wyznaczono datę wyborów do parlamentu SRJ i wyborów lokalnych w Serbii na 31 maja - Główne partie opozycyjne zapowiedziały bojkot wyborów.

4 kwietnia – Prezydium SRJ zarządziło wycofanie w ciągu 15 dni z BiH wszystkich wojskowych armii federalnej będących obywatelami nowej Jugosławii.

8 maja – szef sztabu armii federalnej gen. Blagoje Adić ustąpił ze swego stanowiska. Jednocześnie Prezydium SRJ zdymisjonowało 37 innych generałów i admirałów.

11 maja – kraje WE wycofały ambasadorów z Beogradu. Następnego dnia – USA.

23 maja – partie znajdujące się w opozycji wobec rządzącej SPS Miłoszewicza utworzyły koalicję Demokratyczny Ruch Serbski (DEPOS). Najważniejsze pozycje w nim zajęły SPO Vuka Draškovicia i później DSS Vojislava Koštunicy. Wystąpiły z żądaniem rozmów „okrągłego stołu” oraz przeprowadzenia 31 maja wyborów do konstytuanty, zamiast parlamentarnych i lokalnych.

24 maja – w okręgu Kosowo przeprowadzono nieoficjalnie wybory prezydenckie i parlamentarne. Prezydentem wybrano Ibrahim Rugovę (95%), jego partia – Demokratyczna Liga Kosowa – zdobyła w 1-j rundzie 78% mandatów.

31 maja – wybory do parlamentu federalnego, frekwencja 56%, 11%. głosów uznano za nieważne, co oznacza, iż wybory potraktowało aprobowo tylko ok. 45 proc. uprawnionych. W systemie większościowym wybrano 105 posłów z Serbii i 30 z Czarnogóry. W Serbii SPS zdobyła 73 mandaty, SRS 30 i dwa mandaty niezależni deputowani, natomiast w Czarnogórze DPS uzyskała 23 miejsca, SRS – 3, Savez Komunist – Pokret za Jugoslaviju – 2 i niezależni 2 mandaty. Opozycja (DEPOS): DS i SPO w Serbii oraz Partia Ludowa i Sojusz Liberalny w Czarnogórze wezwały do bojkotu wyborów na znak protestu przeciwko niedopuszczeniu ich do mediów.

4 czerwca – 46 członków SANu wezwało Miłoszewicza do rezygnacji ze stanowiska prezydenta Serbii oraz do ogłoszenia przez rząd tymczasowy wyborów do Zgromadzenia Konstytucyjnego.

14 czerwca - wielotysięczna demonstracja w Belgradzie przeciwko Miloševićowi, żądano jego dymisji

15 czerwca – parlament federalny wybrał prezydentem SRJ Dobricę Ćosića.

28 czerwca – w Belgradzie DEPOS organizuje największą dotychczas demonstrację przeciwko rządowi SPS i Miloševića.

29 czerwca – Milošević zgodził się na zorganizowanie rozmów „okrągłego stołu” i przeprowadzenie nowych wyborów parlamentarnych.

8 lipca – SRJ wykluczono z KBWE do 14.10.1992.

14 lipca – premierem federalnym oraz ministrem obrony z nadania Ćosića staje się Milan Panić (Amerykanin serbskiego pochodzenia).

17 lipca - spotkanie w Sarajewie M. Panicia z A.Izetbegoviciem i przywódcami bosniackich Serbów.

22 lipca.– próba przejęcia kontroli nad koncernem prasowym „Polityka” przez rząd Serbski. Opozycja w parlamencie republikańskim sprzeciwiła się zdecydowanie, propozycję przejęcia 51% udziałów koncernu odrzucono.

26 lipca - Koštunica utworzył Partię Demokratyczną Serbii – Demokratska stranka Srbije (DSS), która głosiła, iż instytucje serbskie stworzone w 1990 roku nie są prawomocne.

30 lipca - Milošević pod naciskiem opozycji odmówił podpisania ustawy o nacjonalizacji „Polityki”, przeforsowanej w serbskiej Skupštinie przez SPS.

5 sierpnia – rząd federalny wezwał do udziału w rozmowach „okrągłego stołu” na temat nowych wyborów i zmian w konstytucji wszystkie ugrupowania parlamentarne i oba rządy republikańskie.

10 sierpnia – rząd serbski oznajmił o nawiązaniu rozmów „okrągłego stołu”.

19 sierpnia – rozpoczęły się rozmowy w ramach serbskiego „okrągłego stołu”.

20 sierpnia – rząd serbski odrzucił propozycję rządu federalnego, by znieść stan wyjątkowy obowiązujący od 1990 r. na terenie Kosowa.

25 sierpnia – rozpoczęła się pierwsza runda rozmów „okrągłego stołu”.

4 września – federalna Skupština odrzuciła wniosek o wotum nieufności wobec rządu Panicia, zgłoszony przez SPS i SRS. Milan Panić uzyskał poparcie ze strony Ćosića i wszystkich partii czarnogórskich.

10 września szef federalnego MSZ Vladislav Jovanović ustąpił ze stanowiska protestując przeciwko polityce rządu, która „godzi w żywotne interesy Serbii i narodu serbskiego”. Nowy MSZ – ambasador w Pekinie Ilija Dukić.

15 września – w trakcie obrad federalnego „okrągłego stołu” ustalono, że w wyborach parlamentarnych będzie obowiązywała proporcjonalna ordynacja wyborcza.

24 września – SPS w serbskiej Skupštinie przegłosowali wniosek uzależniający przeprowadzenie wyborów parlamentarnych i prezydenckich w Serbii od referendum w sprawie zmian w republikańskiej konstytucji.

30 września - Ćosić i Tuđman w Genewie uzgodnili, że do 20.10 oddziały jugosłowiańskie wycofają się z Prevlaki ustępując miejsce siłom ONZ.

10 października – Milošević w wywiadzie dla TV Belgradu potępił porozumienie genewskie, podkreślił, że będzie występował w obronie „ważnych interesów” Serbów Krainy.

11 października – referendum na temat przedterminowych wyborów parlamentarnych i prezydenckich, frekwencja tylko 43%, Ćosić i Panić zapewnili jednak, że wybory się odbędą.

12-13 października – ponad 50 tys. Albańczyków demonstrowało w Kosowie domagając się otwarcia szkół albańskich, zamkniętych w 1991 przez serbski rząd.

15 października – rozmowa Panicia i Rugovy w Prištinie, Panić oświadczył, że dalsze negocjacje będą prowadzone jeśli nie powstanie kwestia niepodległości Kosowa.

18-19 października – oddziały policji serbskiej zajęły budynek federalnego MSW w Belgradzie uzasadniając to prawem własności władz serbskich od **kwietnia** 1992. W istocie chodziło o kontrolę nad zasobami archiwalnymi dawnej milicji i SDB.

22 października – federalna Skupština zatwierdziła nową ordynację wyborczą łączącą system proporcjonalny (+ dla DEPOS) z większościowym (+ dla SPS).

24 października - Ćosić rozpiął wybory do Izby Obywatelskiej Zgromadzenia Federalnego na 20.12.1992. Czarnogóra też zapowiedziała wybory tego samego dnia.

27 października – serbska Skupština rozpięła wybory parlamentarne, prezydenckie i lokalne u siebie na 20.12.1992.

29 października – w Prištinie podpisano porozumienie, zgodnie z którym na początku 11.1992 v Kosowie miały zostać otwarte szkoły albańskojęzyczne.

3 listopada – ponowna próba SPS i SRS obalić rząd Panicia, wniosek się nie powiódł w izbie wyższej federalnej Skupštiny.

20 listopada - Milošević oficjalnie zgłosił swoją kandydaturę na stanowisko prezydenta Serbii w wyborach 20.12.1992.

22 listopada – mimo nacisków ze strony DEPOSu Ćosić odmówił kandydowania na prezydenta Serbii.

28-29 listopada – 2 ministrów federalnych, ściśle związanych z Miloševiciem, złożyło rezygnacje na znak protestu przeciwko „antyserbskiej” polityce Panicia.

1 grudnia – ustąpił premier rządu Panicia Oskar Kovać z podobnych powodów.

– Panić oficjalnie zgłosił swoją kandydaturę w wyborach prezydenta Serbii.

3 grudnia – serbska komisja wyborcza odmówiła zarejestrowania kandydatury Panicia w wyborach prezydenckich, Panić zaskarżył decyzję do republikańskiego Sądu Najwyższego.

5 grudnia – Sąd Najwyższy Serbii nakazał komisji wyborczej umieszczenia Panicia na liście kandydatów. Komisja ponownie odrzuciła jego kandydaturę.

9 grudnia – Sad Najwyższy Serbii ponownie wydał werdykt nakazujący zarejestrowanie Panicia.

13 grudnia. - Ćosić udzielił poparcia kandydaturze Panicia.

20 grudnia – w Serbii i Czarnogórze odbyły się wybory parlamentarne i prezydenckie. W Serbii zwyciężył Milošević (57%) i SPS, w Czarnogórze – Mojmir Bulatović (41,2%) i PSD. W Skupstini Serbii: SPS – 101, SRS – 73, DEPOS (SPO – 45, GSS - #) – 45, przyłączyła się DSS – 18, natomiast DS. – 6. **Frekwencja 45, plus 11 proc. nieważnych**

30 grudnia – parlament federalny przyjął votum nieufności wobec Panicia, na p.o. premiera federalnego powołano wicepremiera, Czarnogórcę Radoje Konticia.

Rok 1993

10 stycznia - Mojmir Bulatović w drugiej rundzie został ponownie wybranym prezydentem Czarnogóry (63,3%)

25 stycznia – Milošević powołuje na premiera Nikolę Sainovicia.

3 lutego – podczas inauguracyjnego posiedzenia nowo wybranego parlamentu federalnego 50 posłów od DEPOSu opuścili salę obrad na znak protestu przeciwko działaniom SPS.

28 lutego – serbska Skupština wybrała 20 przedstawicieli do 40-osobowej Izby Republik; 12 – SPS, reszta – SRS.

5 marca – premierem Czarnogóry stał Milo Djukanović.

26 marca – Bill Clinton ostrzega Miloševicia, że w przypadku użycia przez Serbię wojsk w Kosowie „USA” gotowe są do podjęcia działań zbrojnych przeciwko siłom serbskim”.

26 kwietnia – rząd USA ogłosił zawieszenie wszelkiej działalności prowadzonej przez amerykańskie firmy na terenie SRJ, a jednocześnie zamroził wszelkie aktywa jugosłowiańskie w amerykańskich bankach.

28 kwietnia - Ćosić oświadczył, że SRJ nie podejmie żadnych kroków w celu zamknięcia granic z Bośnią, by zmusić bośniackich Serbów do przyjęcia nowych propozycji pokojowych Cyrusa Vance’a i Lorda Owena.

14 maja – w Belgradzie rozpoczęły się obrady Zgromadzenia Panserbskiego, wzięli udział przedstawiciele wszystkich Serbów byłej SFRJ.

19 maja – jednodniowy strajk generalny w Serbii na wezwanie centrali związków zawodowych „Nezavistnost” przeciwko podwyżkom cen.

25 maja – Milošević odrzucił możliwość wprowadzenia międzynarodowej kontroli serbskich granic, która miałaby służyć wzmocnieniu sankcji przeciwko bośniackim Serbom.

1 czerwca – federalna Skupstina przyjęła wniosek o usunięciu Ćosića z funkcji prezydenta SRJ.

2 czerwca – w Beogradzie podczas demonstracji przeciwko usunięciu Ćosića aresztowano Vuka Draškovića (SPO).

18 czerwca – serbska Skupstina odrzuciła (154 vs. 41) wniosek DEPOSu o votum nieufności wobec rządu Nikoly Sainovicia.

25 czerwca – prezydentem SRJ wybrano Zorana Lilicia, przewodniczącego parlamentu Serbii.

6 lipca – premier federalny Radoje Kontić powołał na swego zastępcę znanego przeciwnika Miloševicia - Zejko Slimicia, stanowisko federalnego MF objął Vuk Ognjanović (prezes Banku Jugosłowiańskiego).

9 lipca – Milošević podjął decyzję o uwolnieniu Draškovića.

28 lipca – misję KBWE do nadzorowania przestrzegania praw człowieka w Kosowie zmuszono do opuszczenia Jugosławii.

26 lipca – zdymisjonowanie przez Naczelną Radę Obrony SRJ 42 generałów, m.in. szefa Sztabu Generalnego gen. Zivotę Panicia. Na jego miejsce wstąpił gen. Momčilo Persić.

2 lipca – SRS poinformowało o swoim przejściu do DEPOSu, czego wyrazem miało być utworzenie „gabinetu cieni”.

6-7 września – policja serbska przeprowadziła aresztowania wśród działaczy albańskich z Kosowa, którzy mieli brać udział w genewskich konferencji na temat sytuacji w byłej Jugosławii.

22 września – nowa ustawa federalna, w myśl której Zgromadzenie Federalne mogło ogłosić stan wyjątkowy w dowolnej republice lub okręgu bez zgody ich własnych ciał przedstawicielskich.

20 września - Milošević rozwiązał parlament Serbii i rozpiął na 19.12 przedterminowe wybory.

28 października – władze serbskie aresztowały 19 Albańczyków oskarżonych o działalność w Ludowym Ruchu na Rzecz Republiki Kosowo i Narodowym Ruchu na Rzecz Wyzwolenia Kosowa.

3 listopada – w Belgradzie rozpoczął się kongres SRS, nowym przewodniczącym został Željko Raznjatović („Arkan”), dowódca paramilitarnych oddziałów serbskich, oskarżony o dokonanie licznych zbrodni wojennych na terenie BiH.

4-5 listopada – władze serbskie aresztowały szereg działaczy SRS oraz członków jej paramilitarnej organizacji Czetników pod zarzutem przygotowywania zamachu stanu.

11 listopada – lider SRS Vojislav Šešelj oskarżył Miloševicia o próbę rozbicia jego organizacji poprzez prowokowanie jej do działań pozaprawnych.

19 grudnia – przedterminowe wybory do parlamentu Serbii, wygrała SPS (123 mandaty z 250), SRS – 39, DEPOS (SPO) na 2-m miejscu (45), DSS – 7, DS. – 29. Wybory wyeliminowały z parlamentu zarówno skrajną lewicę, jak też skrajną prawicę.

Rok 1994

19 stycznia – MSW SRJ i Chorwacji podpisali w Genewie „Porozumienie o wzajemnych stosunkach”.

23 stycznia – w 2-j turze wyborów w Republice Serbskiej Krainy jej prezydentem został popierany w Beogradzie umiarkowany nacjonalista Milan Martić.

24 stycznia – posiedzenie inauguracyjne nowej Serbskiej Skupštiny.

2 lutego – parlament Serbii wybrał swoim przewodniczącym Dragana Tomicia (SPS).

23 lutego – nowy premier Mirko Marjanović (SPS) przedstawił parlamentowi swój gabinet (SPS + Nowa Demokracja).

23 lutego – władze serbskie w Kosowie zarządziły natychmiastowe zamknięcie założonego przez Albańczyków uniwersytetu – Akademii nauk i Sztuk.

5 kwietnia - Milošević złożył jednodniową wizytę prezydentowi Rumunii Iliescu.

13 kwietnia – władze jugosłowiańskie cofnęły akredytacje korespondentom CNN i francuskiej AFP. Minister informacji Slobodan Ignjatović zapowiedział podjęcie dalszych „kroków wobec zagranicznych korespondentów, którzy prowadzą brutalną wojnę mediów przeciwko Jugosławii z jej terytorium”.

23 kwietnia – Momir Bulatović ostro sprzeciwił się wysuniętej na Kongresie Serbskich Intelktualistów w Belgradzie tezie o budowie tzw. Wielkiej Serbii, która miałaby objąć także Czarnogórę. Podkreślił on, że Czarnogórcy stanowią osobny naród i nie zamierzają rezygnować ze swej republiki. W prasie czarnogórskiej wysunięto żądanie, aby znajdująca się w Serbii i Wojwodinie ropa naftowa była traktowana jako wspólna własność federacji.

28 kwietnia – SRS na żądanie władz Serbii formalnie rozwiązała swą paramilitarną organizację Ruch Czetnicki.

15 maja – przedstawiciel węgierskiej mniejszości w parlamencie Andras Agoston wystąpił oficjalnie o przyznanie Wojwodinie szerokiej autonomii.

30 maja – wizyta specjalnego wysłannika Rosji Witalija Zurkina w Belgradzie. Rozmowy z władzami Serbii dotyczyły konfliktu w BiH oraz sytuacji w Krainie.

14 lipca - Milošević przyjął MSZ Wielkiej Brytanii i Francji. Przedmiotem rozmów był opracowany przez międzynarodową grupę kontaktową plan rozwiązania problemów BiH.

17 lipca - MSZ Vladislav Jovanović złożył wizytę w Budapeszcie, gdzie omawiał m.in. kwestię praw mniejszości węgierskiej w Wojwodinie.

28 lipca – wizyta premiera Ukrainy Witalija Masoła, on się opowiedział za częściowym zniesieniem międzynarodowych sankcji wobec SRJ.

29 września – przywódca nacjonalistycznej albańskiej Partii Jedności Narodowej, Uksiv Hoti został skazany na 5 lat więzienia za działalność zmierzającą do oderwania Kosowa od Jugosławii.

5 października – ONZ zdecydowała się ograniczyć sankcje wobec Jugosławii (loty cywilne, otwarcie poru Bar, stosunki sportowe i kulturalne).

11 października – władze SRJ odmówiły otwarcia w Belgradzie biura międzynarodowego trybunału do osądzenia zbrodni wojennych popełnionych w BiH.

20 grudnia - Milošević przyjął byłego prezydenta USA Cartera, który podjął się próbę mediacji w sprawie pokoju w BiH.

Rok 1995

13 stycznia – Rada Bezpieczeństwa ONZ ponownie ograniczyła sankcje wobec SRJ na okres 100 dni.

27 stycznia – reorganizacja SRS, przywódcą został Nikola Pasić.

28 lutego – ministrowie obrony SRJ i Rosji, Pavel Bulatović i Paweł Graczow, podpisali porozumienie o militarnej współpracy, zastrzegając, że wejdzie ono w życie po zniesieniu sankcji ONZ wobec SRJ.

20 kwietnia – zmarł były bliski współpracownik Tity, później znany w świecie opozycyjny antykomunistyczny działacz i pisarz Milovan Đilas.

21 kwietnia – RB ONZ utrzymała w mocy większość nałożonych na SRJ sankcji ekonomicznych.

24 kwietnia – Milošević zgodził się uznać Chorwację oraz BiH w zamian za zniesienie sankcji ONZ.

30 maja – Przywódca bośniackich Serbów Radovan Karadžić oświadczył, że uznaje za nieważne wszystkie rezolucje RB, decyzje NATO i porozumienia zawarte z ONZ.

1-3 sierpnia – chorwackie siły zbrojne opanowały kontrolowaną przez Serbów Krainę i włączyły ją do Chorwacji; spowodowało to ucieczkę z Krainy ok. 150 tys. Serbów. SRJ w swej reakcji ograniczyła się do przyjęcia uchodźców i potępienia chorwackich zbrodni w Krainie.

9 października – w Hadze 1-szy proces wobec winnych zbrodni wojennych w walkach etnicznych w byłej Jugosławii. Pierwszym przed sądem stanął Serb Dragan Nikolić, oskarżony o zabójstwo 8 cywilów i tortury nad 10 innymi.

Listopad – pod protektorem USA i przy udziale ich przedstawicieli odbyły się w Dayton kilkutygodniowe rozmowy przywódców 3 krajów: Serbii, Chorwacji i BiH.

21 listopada – prezydenci 3 krajów uzgodnili w Dayton porozumienie pokojowe o utrzymaniu BiH jako niepodległego państwa, a zarazem podzieli go na 2 strefy: chorwacko-muzułmańską i serbską, oraz zachowania Sarajewa jako miasta z mieszaną ludnością.

22 grudnia – RB ONZ zniosła ekonomiczne sankcje wobec SRJ oraz zapowiedziała rewizję embarga na dostawy broni.

14 grudnia – w Paryżu odbyło się podpisanie porozumienia pokojowego przez prezydentów 3 krajów.

28 grudnia – USA zniosły ekonomiczne i inne sankcje wobec Serbii i SRJ.

Rok 1996

10 stycznia – wizyta (1-sza od 1991 r.) w Belgradzie chorwackiego MSZ Mate Granicia. Rozmowy prowadzone z MSZ SRJ Milanem Milutinoviciem oraz Miloševiciem dotyczyły normalizacji stosunków bilateralnych.

23 stycznia - Vojislav Šešelj (SRS), oskarżany o zbrodnie wojenne oświadczył, że jest gotów stanąć przed Trybunałem w Hadze i świadczyć przeciwko Miloševiciovi.

17 lutego – z inicjatywy USA w Rzymie spotkali się prezydenci Serbii, Bośni i Chorwacji w celu dokonania przeglądu realizacji porozumienia pokojowego z Dayton.

2 marca – 3-ci kongres SPS ponownie wybrał Miloševicia na przewodniczącego tej partii.

25 marca – Željko Raznatović („Arkan”) oskarżany o zbrodnie wojenne oświadczył, że nie uzna legalności haskiego trybunału, ponieważ „sądzi on tylko Serbów”.

2 kwietnia – w związku z listem skierowanym do kilku ambasadorów, w którym zawarta była krytyka rządów Miloševicia, Vuk Drašković stał się obiektem ataków ze strony kontrolowanych przez władze mediów.

8 kwietnia – SRJ oraz Macedonia podpisały porozumienie o ustanowieniu stosunków dyplomatycznych.

15 maja – w Belgradzie ogłoszono otwarcie biura Międzynarodowego Trybunału ds. Zbrodni w byłej Jugosławii.

29 maja – rosyjski MSZ Jewgienij Primakow rozmawiał w Belgradzie z Milutinoviciem o realizacji procesu pokojowego z Dayton.

10 czerwca – w wywiadzie dla „Der Spiegel” Milošević stwierdził, że Trybunał haski jest instytucją bardziej polityczną niż prawną i że obywatele Serbii powinni być sądzeni w Serbii.

14 czerwca – we Florencji SRJ, Chorwacja, Federacja Bośniacka oraz Republika Serbska w Bośni podpisały porozumienie o kontroli zbrojeń.

16 czerwca – parlament SRJ uchwalił ustawy o obywatelstwie, zgodnie z którymi tylko osoby zarejestrowane przed marcem 1992 mają prawo do uzyskania obywatelstwa.

- 16 czerwca** - po raz 1-szy od 1991 r. Otwarto rurociąg adriatycki dostarczający ropę dla Serbii.
- 18 czerwca** - parlament SRJ uchwalił amnestię (ok. 12 500 osób) uchylających się od służby wojskowej oraz dezertków w wojnie w Chorwacji i Bośni. Amnestia nie dotyczyła zawodowych żołnierzy oraz oficerów w służbie czynnej.
- 19 czerwca** – po rozmowach z Miloševiciem były asystent sekretarza stanu Richard Holbrooke oświadczył, że uzyskał od Belgradu zgodę na całkowite usunięcie Karadžicia z działalności politycznej.
- 26 czerwca** – Milošević, Lilić oraz Bulatović wystosowali ultimatum do Karadžicia, żądając jego ustąpienia ze stanowiska prezydenta Serbów bośniackich.
- 23 lipca** – 1-sza od 1991 r. wizyta delegacji z Bośni na czele z wiceprezydentem Ejupem Ganicem.
- 7 sierpnia** – po raz 1-szy od 1991 r. bez pomocy międzynarodowych mediatorów odbyło się oficjalne spotkanie Miloševicia i Tuđmana; porozumienie w sprawie nawiązania stosunków dyplomatycznych.
- 23 sierpnia** - w Belgradzie otwarto biuro Międzynarodowego Trybunału ds. Zbrodni w byłej Jugosławii.
- w Belgradzie na spotkaniu Milutinovicia oraz Granicia podpisano porozumienie o ustanowieniu stosunków dyplomatycznych.
- 1 października** – RB ONZ formalnie zniosła sankcje przeciwko SRJ. Zawieszone pozostało uczesnictwo Beogradu w ZO ONZ oraz innych organach ONZ.
- 3 października** – Milošević oraz Izetbegović osiągnęli w Paryżu porozumienie w sprawie ustanowienia pełnych stosunków dyplomatycznych na szczeblu ambasadorów między BiH oraz SRJ.
- 10 października** – zawarto porozumienie między SRJ oraz RFN o powrocie w ciągu 3 lat do Serbii 135 tys. uchodźców.
- 3 listopada** – wybory do Zgromadzenia SRJ; 64 mandaty uzyskała koalicja SPS, Zjednoczonej Lewicy Jugosłowiańskiej oraz Nowej Demokracji; opozycyjna koalicja „Razem” - 22 mandaty.
- 17 listopada** – uzupełniające wybory municypalne; „Razem” zwyciężyła w 12 największych miastach republiki.
- 19 listopada** – w mieście Nisz „Razem” zorganizowało protest, w którym wzięło udział ok. 35 tys. osób.
- 20 listopada** – przed gmachem Parlamentu Serbii zebrało się 5 tys. demonstrantów popierając deputowanych z „Razem”, którzy ogłosili strajk głodowy.
- 24 listopada** – po unieważnieniu wyników wyborów lokalnych w kilku okręgach nasilały się demonstracje opozycji w Belgradzie i innych miastach.

3 grudnia – w miarę nasilania się fali protestów rzecznik Departamentu Stanu USA stwierdził, że rezultaty wyborów municypalnych powinny być respektowane.

8 grudnia – Sąd Najwyższy Serbii podtrzymał wyrok o anulowaniu wyników wyborów z 17.11.

10 grudnia – serbska opozycja zbojkotowała otwarcie sesji federalnego parlamentu SRJ w proteście przeciwko anulowaniu wyników wyborów lokalnych.

– Sąd Najwyższy Federalnej Jugosławii podtrzymał decyzję o anulowaniu wyników wyborów.

– Bill Clinton oraz przedstawiciele NATO zwrócili się do Miloševicia, aby zaakceptował wyniki wyborów lokalnych.

Rok 1997

3 stycznia – Milutinović wystosował do uczestników posiedzenia OBWE w Wiedniu list, w którym władze serbskie uznają zwycięstwo koalicji „Zajedno”(„Razem”) w wyborach lokalnych z 17.11.1996 w 9 z 16 dzielnic Beogradu oraz w 3 innych miastach.

4 lutego – rządząca w Serbii koalicja lewicowa ostatecznie zaakceptowała zwycięstwo opozycji w wyborach lokalnych z 17.11.1996. Milošević polecił premierowi Marjanoviciowi złożenie w parlamencie projektu nadzwyczajnej regulacji prawnej w celu zakończenia sprawy wyborów.

10 lutego – parlament serbski przyjął projekt ustawy o uznaniu wyników wyborów lokalnych w 14 miastach i gminach, gdzie zwyciężyła opozycja.

21 lutego – premier Czarnogóry zażądał od Miloševicia wycofania się z życia publicznego po upływie drugiej kadencji prezydenckiej.

20 marca – parlament SRJ ratyfikował traktat o specjalnych stosunkach między SRJ a Republiką Serbską w BiH.

30 maja – sąd w Prisztinie skazał na kary więzienia (2-10 lat) 20 Albańczyków oskarżonych o utworzenie podziemnej organizacji Narodowy Ruch na Rzecz Wyzwolenia Kosowa.

28 czerwca – rozpadła się opozycyjna koalicja „Razem”. Z niej wystąpił SPO Draškovicia.

15 lipca – parlament SRJ wybrał Miloševicia (pełniącego dotąd funkcję prezydenta Serbii) na stanowisko prezydenta SRJ.

21 września – wybory parlamentarne w Serbii; koalicja popierająca Miloševicia (SPS, JZL, ND) uzyskała 110 mandatów (na 250). Drugie miejsce – SRS Vojislava Šešelja (82). SPO Draškovicia uzyskał 45 mandaty. Pozostałe miejsca – głównie mniejszościom narodowym. Przeprowadzane równolegle wybory prezydenckie uznano za nieważne (frekwencja poniżej 50%).

5 października – w 2-j turze wyborów prezydenckich w Serbii zwyciężył Vojislav Šešelj (SRS). Ale wyniki znowu anulowano (frekwencja 48,97%).

5 i 19 października – dwie tury wyborów prezydenckich w Czarnogórze. Wygrał dotychczasowy premier Milo Đukanović.

3-4 października – spotkanie na szczycie państw bałkańskich, brał udział Milošević.

7 grudnia – kolejna próba wyborów prezydenckich w Serbii; nikt z kandydatów nie uzyskał wymaganej większości głosów (50%+1); najwięcej otrzymał Milutinović (41,5%).

21 grudnia – w wyborach prezydenckich w Serbii Milutinović (lewica) zdobył 58,66% głosów, zwyciężając nad Šešeljem (38,14%).

Rok 1998

15 stycznia – w Cetinje uroczyste zaprzysiężenie Milo Đukanovicia; zwolennicy Bulatovicia wywołali demonstracje i zamieszki; o popieranie zamieszek zwolennicy Đukanovicia oskarżały Miloševicia.

5 marca – siły serbskie zaatakowały w Kosowie wsie, gdzie znajdowały się oddziały WAKu. Milošević miał w Belgradzie spotkanie z brytyjskim MSZ Cookiem, stwierdził, że Kosowo jest wewnętrzną sprawą SRJ.

3-4 marca – zaostrzenie sytuacji w Kosowie.

9 marca – w Londynie obradowała Grupa Kontaktowa (Francja, Rosja, Niemcy, USA, Wielka Brytania, Włochy). Nałożono embargo na dostawy broni do SRJ oraz zablokowano kredyty rządowe.

17 marca – Milošević spotkał się z Primakowem. Stwierdził, że Kosowo jest wewnętrzną sprawą Serbii i rozwiązać można go jedynie metodami pokojowymi.

18 marca – specjalny wysłannik USA na Bałkany Robert Gelbard spotkał się w Prisztinie z Ruhovą (przew. Dem. Ligi Kosowa), który zgłosił gotowość do dyskusji politycznych z SRJ.

22 marca – w Kosowie wybory parlamentarne i prezydenckie, zbojkotowane przez radykalne ugrupowania niepodległościowe. Umocniły się partie skłonne do kompromisu z Serbami. Ponownie prezydentem został Rugowa.

23 marca – w Prisztinie podpisano serbsko-albańskie porozumienie w sprawie powrotu Albańczyków do szkół państwowych.

24 marca – premierem nowego rządu – socjalista Marko Marjanović, wicepremierem Vojislav Šešelj (SRS).

27 marca – wizyta w SRJ przewodniczącego OBWE Geremka; przedstawił on propozycje rozwiązywania konfliktu; zostały odrzucone przez Miloševicia.

31 marca – RB ONZ wprowadziła embargo na sprzedaż i dostawy broni do SRJ.

23 kwietnia – w Serbii referendum w sprawie udziału zagranicznych obserwatorów w rozmowach serbsko-albańskich; frekwencja 73%, 94,7% - przeciw; referendum zbojkotowali Albańczycy z Kosova.

29 kwietnia – Grupa Kontaktowa w Rzymie zdecydowała o zamrożeniu aktywów SRJ i ewentualne dalsze zamrożenie inwestycji.

12 maja – rozmowy wysłannika USA z Miloševiciem i Rugovą kończyły się fiaskiem.

15 maja – w Belgradzie 1-sze spotkanie Miloševicia i Rugovy. Postanowiono rozpocząć negocjacje na temat przyszłości Kosowa; wcześniej Rugova domagał się mediacji międzynarodowej.

18 maja – Grupa Kontaktowa zdecydowała o wstrzymaniu sankcji. Parlament SRJ odwołał ze stanowiska premiera Konticia; nowym premierem – Bulatović.

22 maja – w Prisztinie 1-sza runda negocjacji serbsko-albańskich.

29 maja – Rugova przyjęty przez Clintona; Rugova wypowiedział się za niepodległością Kosowa, Clinton – za szeroką autonomią.

31 maja – w Czarnogórze przedterminowe wybory parlamentarne i lokalne z powodu rozpadu rządzącej Demokratycznej Partii Socjalistów (DPS) na DPS (Djukanović) i Socjalistyczna Ludową Partię Czarnogóry (Bulatović). Zwyciężyła koalicja „Chcemy żyć lepiej” Đukanovicia (49,5% głosów i 43 mandaty na 78 miejsc); SLPC – 36%.

6 czerwca – druga tura rozmów serbsko-albańskich nie odbyła się z uwagi na nasilenie ataków sił serbskich w Kosowie; dialog został zerwany.

8 czerwca – MSZ-y UE, obradujące w Luksemburgu, podjęły decyzję o zamrożeniu aktywów SRJ w państwach UE oraz o zakazaniu inwestowania przez firmy UE w SRJ; podobne decyzje podjęły USA i Kanada.

12-13 czerwca – państwa GK (- Rosja) pod groźbą sankcji zażądali od Miloševicia przerwania walk; Jacques Chirac przyjął Rugovę i zagroził Serbii interwencją zbrojną NATO.

16 czerwca – Milošević w Moskwie zobowiązał się do wznowienia rozmów z Albańczykami z Kosowa, wykluczając wycofanie armii; dokument końcowy po rozmowach z Jelcynem zawierał stwierdzenie o konieczności zachowania przez SRJ integralności terytorialnej oraz o potępieniu wszelkich form separatyzmu, terroryzmu i działań zbrojnych.

17 czerwca – rzecznik Rugovy Xhemal Mustafa oświadczył, że warunkiem przystąpienia do rozmów z Serbami jest wycofanie z Kosowa sił bezpieczeństwa .

24 czerwca - Javier Solana przyjął w Brukseli Rugovę i zażądał natychmiastowego wznowienia rozmów z Belgradem, oświadczając jednocześnie, że NATO nie wyraża poparcia dla niepodległości Kosowa.

29 czerwca – MSZ-y państw UE podjęły decyzję o zakazie lotów jugosłowiańskich samolotów pasażerskich do krajów UE.

Lipiec-sierpień – dalsze zaostrzenie sytuacji w Kosowie; narastał problem uchodźców.

6 lipca – pracę w Kosowie rozpoczęła międzynarodowa misja obserwatorów (akredytowani w SRJ dyplomaci państw GK, przedstawiciele OBWE i UE).

16 lipca – w Prisztinie 1-sza sesja wybranego w marcu, nie uznawanego przez SRJ parlamentu Kosowa, Rugova zaprzysiężony na prezydenta Republiki Kosowa. Do siedziby DLK wtargnęły serbskie siły bezpieczeństwa, konfiskując materiały z tego spotkania.

7 sierpnia – wice-MSZ Rosji Nikołaj Afanasjewski odbył w Beogradzie rozmowę z Miloševićem, również z Rugovą; według jego opinii rozwiązanie militarne zostało ocenione jako niemożliwe. Milošević dostał ostrzeżenie od Madeleine Albright przed ryzykiem narażania się na interwencję NATO.

12 sierpnia – Rada NATO omawiała w Brukseli plany ewentualnej akcji militarnej.

18 sierpnia – MSZ-cy Chorwacji (Mate Granić) i SRJ (Živadin Jovanović) podpisali 3 umowy: o wzajemnym handlu, o ochronie inwestycji i o wymianie więźniów.

26 sierpnia – Rugova wystąpił z apelem do USA, GK i Rosji o szybką interwencję.

1 września – Milošević zaproponował Albańczykom kosovskim zawarcie tymczasowego (3-5 lat) porozumienia w kwestii statusu Kosowa, czyli oznaczało to przyznanie jemu jakiejś formy autonomii.

9 września – NATO ogłosiło zakończenie przygotowań do ewentualnej operacji wojskowej w Kosowie.

17 września – Rosja i Chiny zastosowały prawo weta wobec rezolucji RB ONZ w sprawie ewentualnej interwencji NATO w Kosowie.

23 września – rezolucja #1199 RB ONZ, żądająca od SRJ bezzwłocznego podejmowania wszystkich działań dla natychmiastowej pokojowej likwidacji konfliktu.

28 września – rząd Serbii poinformował o zakończeniu operacji sił zbrojnych przeciwko „terrorystom” z Kosova, sugerując, że ich oddziały zostały rozbite. Zaproponowano amnestię wszystkim Albańczykom, którzy złożą broń w ciągu dziesięciu dni. Powołano Tymczasową Radę Wykonawczą Kosowa, mającą pełnić funkcję lokalnego rządu. Albańscy politycy odrzucili możliwość współpracy z nią. Działania wojskowe były kontynuowane.

6 października – amerykański mediator Holbrook ostrzegł Miloševicia przed nalotami NATO w przypadku nie podporządkowania się decyzjom społeczności międzynarodowej.

11 października – Rząd SRJ w opublikowanym komunikacie stwierdził, że wypełnił żądania zawarte w rezolucji #1199 i tym samym zaistniały warunki do rozwiązania kryzysu metodami politycznymi.

13 października – Holbrookowi udało się jednak wynegocjować porozumienie, które zakładało: polityczne rozwiązywanie kryzysu, poszanowanie integralności terytorialnej SRJ, autonomia dla Kosowa, powrót uchodźców, weryfikacyjna misja OBWE w Kosowo, misja lotnicza NATO (nadzorowanie sytuacji).

14 października – rząd SRJ zaakceptował porozumienie.

15 października – w Beogradzie zawarte porozumienie między NATO i armią SRJ (nieuzbrojone samoloty zwiadowcze w Kosowie).

16 października – Geremek i Jovanovic podpisali w Beogradzie porozumienie o ustanowieniu misji weryfikacyjnej OBWE w Kosowie.

17 października – do Prisztiny przybyli pierwsi członkowie misji OBWE, samoloty NATO zaczęły nadzorować wycofywanie sił serbskich.

6 listopada – SRJ odmówiła wydania wiz członkom Trybunału Haskiego, którzy mieliby zbadać, czy nie popełniono zbrodni wojennych. W Kosowie doszło do naruszenia zawieszenia broni.

Grudzień – w dalszym ciągu wciąż dochodziło do starć; były ofiary wśród ludności cywilnej.

7 grudnia – amerykański plan rozwiązywania kryzysu przedstawiony przez Hilla odrzucono przez głównego negocjatora kosowskich Albańczyków Fehmi Agani. Uznano, że zbyt mało uwzględnia on oczekiwania serbskie. Poprzednią wersję planu odrzucili Serbowie.

16 grudnia – Holbrook miał rozmowę z Miloševiciem na temat stabilności Kosowa, prezydent Serbii oskarżył społeczność międzynarodową o sprzyjanie kosowskim Albańczykom.

29 grudnia – Javier Solana wydał komunikat o gotowości Paktu do interwencji w Kosowie.

Rok 1999

16 stycznia – we wsi Račak w Kosowie odkryto ciała 45 Albańczyków zabitych dzień wcześniej przez siły serbskie w odwecie za zamordowanie serbskiego policjanta.

18 stycznia – SPO wszedł do rządu federalnego (Drašković – wicepremierem). Za persona non grata uznano przez rząd SRJ szefa Misji weryfikacyjnej OBWE Williama Walkera, obarczył on winą za masakrę w Račaku siły bezpieczeństwa Serbii. Przewodniczącą Trybunału ds. zbrodni w byłej SFRJ serbska straż graniczna nie wpuściła do Kosowa na zbadanie sprawy Račaku.

19 stycznia – generałowie Clark i Naumann ostrzegli Miloševicia, że w przypadku łamania warunków rozejmu NATO zareaguje.

21 stycznia – przewodniczący OBWE Knut Vollebaek spotkał się z Miloševiciem i osiągnął porozumienie w sprawie decyzji o wydaleniu szefa misji OSWE.

22 stycznia – na posiedzeniu GK w Londynie omówiono plan opracowany przez Hilla. Przewidywał rozmowy „okrągłego stołu” między Beogradem a kosowskimi Albańczykami.

28 stycznia – państwa NATO ostrzegły strony konfliktu, że w przypadku odrzucenia przez nie planu pokojowego GK użyją siły. Groźbę poparł Kofi Annan.

29 stycznia – GK zatwierdziła plan rozwiązywania konfliktu. Na **6 lutego** wyznaczono ostateczny termin rozpoczęcia rozmów pokojowych w zamku Rambouillet pod Paryżem.

6 lutego – rozpoczęły się negocjacje na temat autonomii dla Kosowa; ze strony Albańczyków – przedstawiciele Armii Wyzwolenia Kosova (UCK), Demokratyczna Liga Kosowa (LDK), Zjednoczony Ruch Demokratyczny (UPD), politycy niezależni; przywódca serbskiej delegacji – wicepremier Ratko Marković.

14 lutego – po rozmowach przez pośredników obie strony zasiadły przy wspólnym stole rokowań.

15 lutego – MSZ Rosji Ivanov spotkał się z obiema delegacjami; oświadczył, że na rozmieszczenie sił międzynarodowych w Kosowie musi wyrazić zgodę Serbia.

17 lutego – w rozmowach nastąpił impas: SRJ się nie zgodziła na rozmieszczenie w Kosowie sił międzynarodowych, a UCK odmówiła złożenia broni.

20 lutego – w związku z brakiem porozumienia rozmowy przedłużono do południa **23 lutego**.

22 lutego – do negocjacji dołączyła się Madeleine Albright, nakłaniając Serbów do zgody na obecność w Kosowie sił międzynarodowych, Albańczyków zaś do zaakceptowania autonomii bez gwarancji uzyskania niepodległości.

23 lutego – przedstawiciele UCK przyjęli plan GK; Serbowie zgodzili się na podjęcie rozmów w sprawie wprowadzenia sił międzynarodowych do Kosowa. W związku z tym GK postanowiła zorganizować nową konferencję 15.03. Delegacje Albańczyków zdecydowały o powołaniu rządu tymczasowego na czele z przedstawicielem UCK.

15 marca – w Paryżu wznowiono negocjacje; delegacja albańska zadeklarowała bezwarunkową akceptację planu GK.

18 marca – delegacja albańska podpisała plan GK.

19 marca – delegacja serbska nie tylko odmówiła podpisania porozumienia, lecz usztywniła swe stanowisko (zażądano 20 nowych istotnych poprawek do projektu porozumienia); negocjacje zostały bezterminowo odroczone. Vollebek postanowił wycofać werifikatorów OBWE z Kosova do Macedonii.

22 marca – Holbrooke przeprowadził kolejne rozmowy z Miloševiciem, który sprzeciwił się narzucaniu siłą rozwiązania w sprawie Kosowa. Solana zakomunikował, że jeżeli Belgrad odmówi zgody na rozmieszczenie misji rozjemczej, NATO rozpocznie operacje przeciwko armii serbskiej.

23 marca – kolejne rozmowy Holbrooke'a z Miloševiciem zakończyły się fiaskiem. Zgromadzenie narodowe Serbii ogłosiło stan zagrożenia wojną i zarządziło pobór rezerwistów. Rząd Serbii ogłosił włą militarnego przeciwstawienia się siłom NATO. Solana wydał rozkaz bombardowania wybranych celów w SRJ.

24 marca – rozpoczęły się naloty NATO na cele wojskowe w SRJ (operacja „Zdecydowana siła”). Siły serbskie zintensyfikowały działania przeciwko partyzantom UCK i ludności cywilnej w Kosowie. Rząd SRJ zerwał stosunki dyplomatyczne z USA, Wielką Brytanią, Niemcami i Francją.

24-27 marca – parlament Czarnogóry przyjął deklarację w której zdystansował się od decyzji władz federalnych o wprowadzeniu stanu wojny (nie zaakceptowano stanu wojny i powoływania rezerwistów do armii federalnej, odmówiono uznania decyzji o zerwaniu stosunków dyplomatycznych z USA i innymi krajami).

27 marca – rozpoczęła się 2-ga faza operacji powietrznej NATO. Zarządzono by wszystkie siły serbskie wycofały się na północ od 44 równoleżnika.

28 marca – NATO rozpoczęło realizowanie nowej strategii – przez 24 godziny na dobę atakowano równoległe obiekty strategiczne oraz oddziały wojsk i policji.

30 marca – po zakończeniu bez rezultatu misji mediacyjnej w Belgradzie premier Rosji Primakow udał się do Bonn, gdzie przekazał Schroederowi propozycje Miloševicia (gotowość zawarcia rozejmu, zredukowania sił w Kosowie, poszukiwanie rozwiązania politycznego). Rugova zaapelował do NATO o przerwanie operacji zbrojnej, a do władz w Belgradzie o przyjęcie porozumienia z Rambouillet.

1 kwietnia – Rugova spotkał się z Miloševiciem w celu poszukiwania politycznych sposobów rozwiązania konfliktu.

2 kwietnia – polityczny przywódca UCK Hashim Thasi ogłosił utworzenie w Kosowie nowego rządu złożonego wyłącznie z UCK i UPD. Sam stanął na czele.

12 kwietnia – parlamenty SRJ i Serbii oraz rząd SRJ opowiedziały się za przyłączeniem SRJ do ZbiRu. Przedstawiciele parlamentu Czarnogóry i rządzącej tam DPS uznali, że decyzja ta nie jest wiążąca dla tej republiki. MSZ-cy państw NATO przyjęli deklarację zawierającą scenariusz rozwiązania kryzysu (5 warunków, jakie prezydent SRJ musi spełnić aby przerwać naloty: 1)zaprzestanie działań zbrojnych, represji i prześladowań w Kosowie, 2)rozmieszczenie tam sił pokojowych, 3)zgoda na powrót wszystkich uchodźców, 4)dostęp do Kosowa organizacjom humanitarnym, 5)powrót do rokowań pokojowych według projektu porozumienia z Rambouillet.

16 kwietnia – Rugova spotkał się w Beogradzie z prezydentem Serbii Milanem Milutinoviciem. Obaj oświadczyli, że pokój nie jest możliwy bez zaprzestania nalotów. Do tego wezwał również Đukanović.

18 kwietnia – SRJ zerwała stosunki dyplomatyczne z Albanią, oskarżając ją o czynne popieranie działań UCK i naruszanie integralności terytorialnej SRJ.

19 kwietnia - wicepremier Czarnogóry Dragiša Burzan opowiedział się za wystąpieniem z SRJ.

22 kwietnia – specjalny wysłannik prezydenta Rosji Czernomyrdin spotkał się z Miloševiciem w celu przedstawienia 6-punktowego planu pokojowego dla Kosowa.

25 kwietnia - wicepremier rządu SRJ Vuk Drašković publicznie zasugerował, że władze SRJ powinny zgodzić się na rozmieszczenie w Kosowie sił pokojowych pod egidą ONZ (stanowisko odmienne od oficjalnego).

28 kwietnia – premier SRJ Momir Bulatović zdymisjonował Draškovicia. Powód – propozycje rozwiązania konfliktu odmienne od stanowiska władz. Razem z nim odeszło 3 ministrów jego partii.

29 kwietnia - SRJ przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości w Hadze oskarżyła 10 państw NATO o złamanie prawa międzynarodowego.

5 maja – władze SRJ podały do wiadomości, że skłonne są zgodzić się na obecność w Kosowie sił międzynarodowych. Macedonia zamknęła swoje przejścia graniczne z Serbią.

6 maja – w Bonn MSZ-cy państw G-8 uzgodnili zasady rozwiązania konfliktu w Kosowie: zaprzestanie represji, i wycofanie się z Kosowa sił SRJ, wprowadzenie tam sił międzynarodowych pod egidą ONZ, tymczasowa administracja dla Kosowa, bezpieczny powrót uchodźców, autonomia dla Kosowa oparta na porozumieniu z Rambouillet (w tym poszanowanie suwerenności i integralności SRJ oraz rozbrojenie UCK), swoboda działania w Kosowie

organizacji niosących pomoc jego mieszkańcom oraz działania na rzecz rozwoju gospodarczego i stabilizacji w regionie.

7 maja - UCK odrzuciła plan G-8.

13 maja – w trakcie nalotu NATO na miejscowość Koriša w południowym Kosowie śmierć poniosło – według źródeł serbskich – 87 albańskich uchodźców, a 78 zostało rannych.

14 maja – NATO dopuściło możliwość podjęcia rozmów z Miloševiciem za pośrednictwem prezydenta Finlandii Ahtisaariego.

18 maja – Belgrad zasygnalizował gotowość podjęcia rozmów na temat planu G-8. Rozpoczęły się demonstracje antywojenne.

21 maja – SRJ zaapelowała o zaprzestanie bombardowań i wycofanie wojsk z krajów sąsiadujących, co miało być warunkiem podjęcia rozmów.

23 maja – pomyłkowo zbombardowano przez NATO obóz albańskich partyzantów w Kosowie (7 zabitych i 25 rannych).

27 maja – TMZJ w Hadze sporządził oficjalne oskarżenie o dokonanie zbrodni wojennych w Kosowie: Miloševicia, prezydenta Serbii Milutinovicia, wicepremiera SRJ odpowiedzialnego za Kosowo Sajnovicia, MSW Serbii Stojiljkovicia i szefa sztabu generalnego Ojdanicia.

28 maja – Czernomyrdin spotyka się z Miloševiciem, po czym zakomunikowano, że SRJ akceptuje ogólne zasady planu G-8 i zgadza się, aby RN przyjęła rezolucję zgodną z Kartą NZ (dotąd domagano się bezpośrednich negocjacji z ONZ).

1 czerwca – MSZ SRJ Janović oficjalnie poinformował MSZ Niemiec Fischera o zaakceptowaniu przez SRJ planu G-8.

8 czerwca – w Kolonii MSZ-cy państw G-8 zaakceptowali projekt rezolucji RB ONZ w sprawie Kosowa: szeroka autonomia, jednocześnie potwierdzenie integralności terytorialnej SRJ, możliwość użycia siły zg. z rozdz. 7 Karty NZ; siły KFOR – 50 tys.

9 czerwca – NATO i armia SRJ podpisały w Kumanowie Wojskowe Porozumienie Techniczne – o warunkach wycofywania sił serbskich z Kosowa i wprowadzenia sił KFOR. NATO uznało, że porozumienie to spełnia warunki zaprzestania bombardowań.

10 czerwca – NaTO wstrzymało naloty na SRJ (trwały 79 dni). RB ONZ przyjęła rezolucję w sprawie przywrócenia pokoju w Jugosławii. 1-sze oddziały serbskie zaczęły opuszczać Kosowo. Rada Północnoatlantycka ogłosiła rozpoczęcie operacji „Wspólny strażnik” – wejście do Kosowa sił KFOR.

15 czerwca – Hashim Thasi oświadczył, w wywiadzie prasowym, że UCK nie jest związana porozumieniem pokojowym w kwestii demilitaryzacji. Określił UCK jako regularną armię; Uck podjęła próbę objęcia kontroli nad terytorium Kosowa po wycofaniu sił serbskich. Święty synod Serbskiego kościoła prawosławnego zażądał ustąpienia prezydenta SRJ i rządu federalnego.

17-18 czerwca – Djukanović złożył oficjalną wizytę w Warszawie.

20 czerwca – Solana ogłosił zakończenie nalotów na SRJ.

21 czerwca – Hashim Thasi i dowództwo KFOR podpisali porozumienie o zawieszeniu broni, całkowitej demilitaryzacji UCK (90 dni) i powrocie żołnierzy do życia cywilnego (możliwość wcielenia ich do sił policyjnych i armii wzorowanej na Gwardii Narodowej USA). Rząd SRJ wystąpił do Skupštiny z wnioskiem o zniesieniu stanu wojennego.

Rok 2000

1 czerwca - w Podgoricy zostaje zastrzelony Goran Zukić, przyjaciel i doradca prezydenta Czarnogóry Milorada Đukanovicia do spraw bezpieczeństwa. W tym miał swoje interesy Slobodan Milošević – destabilizacja wewnętrzna w Czarnogórze ułatwiłaby jemu pozbycie się M.Đukanovicia oraz zamierzaną interwencję w republice.

11 czerwca - wyznaczono przedterminowe wybory samorządowe w Podgoricy i Herceg Novim (Czarnogóra), gdzie rozpadła się koalicja.

26 lipca – Skupština ogłasza terminy nowych wyborów prezydenckich i lokalnych - 24.10.2000 roku.

25 sierpnia - 5 członków „Czerwonych беретów” otrzymało po 20 tys. marek każdy od „Legiji” za zamordowanie Stambolicia, byłego prezydenta Jugosławii i opiekuna Miloševicia.

Na miesiąc przed wyborami prezydenckimi wchodzi w życie zmiany do konstytucji – wprowadzają bezpośrednie wybory zamiast głosowania w Zgromadzeniu Narodowym (Narodna Skupština), co umożliwiło S.Miloševiću staranie się po raz kolejny o te stanowisko.

24 września – odbywają się wybory prezydenckie w Serbii. Praktycznie tylko dwaj kandydaci się liczyli. Ówczesny prezydent Slobodan Milošević, który był popierany przez SPS (Socijalistička partija Srbije) i JUL (Jugoslavenska ujedinjena levica) i Vojislav Koštunica kandydat DOS (koalicja sił opozycyjnych).

25 września - sztab wyborczy DOS ogłosił pierwsze nieoficjalne wyniki wyborów, według których Koštunica otrzymał 57% głosów, Milošević zaś 33%. Tegoż dnia wysoki przedstawiciel SPS, Šainović oznajmił swoje wyniki wyborcze, zgodnie których Milošević miałby otrzymać pomiędzy 60,4% a 50,2% głosów, a Koštunica 36%.

27 września - Federalna Komisja Wyborcza (SIK) podała oficjalne wyniki wyborów. Według wyników SIK Koštunica uzyskał 48 % głosów, a Milošević - 40%, w związku z czym Komisja ogłosiła, że odbędzie się druga tura wyborów. Odrazu po tym na konferencji prasowej Zoran Đinđić, szef kampanii wyborczej DOS zareagował na wyniki podane przez SIK. Obliczenia DOS i SIK zgadzały się na poziomie wyborów lokalnych, lecz wyniki prezydenckich zupełnie się różniły.

28 września - zwolennicy DOS zbierają się, aby manifestować na rzecz zwycięstwa Koštunicy na Placu Republiki (Trg Republike) w Belgradzie, wezwawszy naród do generalnego strajku.

29 września - SIK oficjalnie podał termin drugiej tury wyborów, przyznaczone na 8 listopada. Około 100 tysięcy ludzi protestowało przeciwko tej decyzji w całej Serbii.

2 listopada - Vladimir Putin na łamach niemieckiej prasy uznał zwycięstwo V.Koštunicy i DOSu, co oznaczało utracenie poparcia Rosji dla S.Miloševicia.

3 listopada - na wezwanie DOS w Serbii zaczyna się strajk generalny, który objął przemysł, koleje państwowe. Strajk poparli górnicy kopalni Kolubare, którzy później odegrali ważną rolę w wydarzeniach 5-ego listopada. Szef sztabu wyborczego DOS Čedomir Jovanović wystąpił publicznie i zadeklarował zmianę władzy czyli prezydentura Miloševića do 5-ego listopada. W tym czasie Koštunica jeździł po Serbii, spotykał się z wyborcami, co wzmocniało ogólnie nastroje „antymiloševiczowskie”.

5 listopada – odbywa się bezkrwawa „rewolucja”: DOS dochodzi do władzy. Policja praktycznie nie interweniowała, poza kilkoma nabojami z gazem łzawiącym, a wojsko miało ogromny wpływ na charakter przemian. Dużą rolę w owych wydarzeniach odegrał generał Momčilo Perišić, który przez cały czas był nabeżąc z jednostkami wojskowymi (oskarżono go niedawno o kontakty z wywiadem amerykańskim).

7 listopada – S.Milošević uznaje zwycięstwo V.Koštunicy w wyborach prezydenckich Jugosławii.

Więc podsumowanie: W Carnogórze partie czarnogórskie zdecydowały zbojkotować wybory, a w Kosowie uniemożliwił ich przeprowadzenie szef międzynarodowej administracji prowincji, Bernard Kouchner, dlatego głosowanie odbyło się tylko w Serbii. Inni kandydaci to Vuk Drašković od Serbskiego Ruchu Odnowy – SPO (Srpski pokret obnove) i Vojislav Koštunica od DSS (obecał wyborcom przywrócenie Kosowa, co ważne). Skrajni nacjonałści Vojislava Šešelja z partii SRS (Srpska Radikalna Stranka) pozostający w sojuszu z Miloševićem, wystawili Tomislava Nikolicia. Zwycięstwo Miloševicia nie ulegało żadnej wątpliwości, mimo że w sondażach prowadził Koštunica z 52% wobec 31% zwolenników Miloševicia.

Zdaniem zjednoczonej opozycji wybory prezydenckie w Jugosławii wygrał w I turze 24 września 2000 roku ich kandydat Vojislav Koštunica uzyskując 54,35 proc. głosów. Oficjalna komisja wyborcza oświadczyła natomiast, iż Koštunica zdobył tylko 40%, a Milošević 48% głosów, w związku z czym miała się odbyć druga tura, do czego jednak nie doszło.

Vojislav Koštunica objął rządy prezydenta Jugosławii pod naciskiem Zachodu i z poparciem Rosji, która utraciłaby wpływy na Bałkanach, gdyby dalej kurczowo trzymała się swego przegranego sojusznika, Slobodana Miloševicia. Przez najbliższe dwa miesiące władzę federalną będzie tworzyła koalicja partii Koštunicy, Bulatovicia i Serbskiego Ruchu Odnowy Vuka Draškovicia. Premierem został Zoran Đinđić z DS (Demokratska Stranka).

11 listopada – wybory parlamentarne w Bośni i Hercegowinie. V.Koštunica udał się z wizytą do Trebinje w Republice Serbskiej Federacji Bośni i Hercegowiny, na zaproszenie tamtejszych nacjonalistów serbskich spod znaku Karađicia. Już w trakcie podróży uwzględnił także odwiedzinę stolicy BiH Sarajewa.

23 listopada – decyzja o przeprowadzeniu przedterminowych wyborów parlamentarnych. Muszą być wygrane przez dotychczasową opozycję, ponieważ ma powstać nowy rząd i nowy aparat władzy.

23 grudnia – Wybory – DOS – 176 na 250 mandatów (w tym DS. – 47, DSS – 44), SPS – 37, SRS – 23.

Rok 2001.

Styczeń - po obaleniu Miloševicia Zoran Đinđić objął urząd premiera, jednak przez znaczną część swoich rządów pozostawał w opozycji do prezydenta Koštunicy.

13 stycznia – V.Koštunica spotkał się z b.prezydentem S.Miloševiciem, co wywołało burzę negatywnych opinii wśród demokratycznej opozycji Jugosławii i za granicą, zwłaszcza temat ich rozmowy zainteresował Trybunał w Hadze. V.Koštunica jednak powiedział, że b.prezydent oraz inni Serbowie oskarżeni przez Hagę nie powinni być wydani Trybunałowi, ponieważ oznacza to przekazywanie ich pod obcą jurysdykcję. Natomiast minister sprawiedliwości Jugosławii Momčilo Grubac wezwał obywateli Jugosławii do dobrowolnego zgłaszania się do Haskiego Trybunału.

25 stycznia – zatwierdzono nowy reformatorski rząd na czele z Zoranem Đinđiciem.

Koniec stycznia – szefem MSW mianowano Dušana Mihajlivicia, a Gorana Petrovicia – na czele tajnej policji. Wywołało to ostrą ktytykę nowego rządu przez media, gdzie pojawiła się opinia, że wbrew swoim zapowiadaniom znalezienia nadużyć finansowych i serii zabójst na zlecenie nowa władza współpracuje z ludźmi starego reżimu.

31 stycznia -1 lutego – w Kosowie, w Kosovskiej Mitrovicy znów doszło do starć pomiędzy Albańczykami i żołnierzami sił KFOR.

7 lutego – z 6.na 7.00. w samochodzie zostało znalezione ciało Zorana Sokolovicia, ostatniego szefa MSW z czasów S.Miloševicia i jednego z jego najbliższych współpracowników. Według zdania policji najprawdopodobniejszą wersją przyczyny śmierci b.ministra jest samobójstwo. Ale Zoran Anđelković, Sekretarz generalny SPS S.Miloševicia uważa, że śmierć Zorana Sokolovicia nic innego jak wyniki “polowanie na czarownice”, które skierowane przeciwko członkom byłej władzy.

14 lutego – serbski parlament wydał nową ustawę o mediach i unieważniając ustawę z 1998r. Również została podjęta decyzja o usunięciu sędziów i prokuratorów związanych z reżimem S. Miloševicia.

16 lutego – atak na Serbów w Kosowie przez albańskich terrorystów. Pod kołami autobusu z Serbami, który wracał z Nišu do Podujeva pod eskortą sił KFOR wybuchła bomba. Zginęło 7 osób, 43 zostały ranne. Takiego tragicznego ataku na Serbów w Kosowie nie było od czerwca 1999r. gdy do prowincji weszły siły międzynarodowe. Oprócz tego w ciągu dnia w Kosowie do sztabu sił KFOR nadchodziły wiadomości o kolejnych atakach na Serbów.

20 lutego – w Czarnogórze uchwalono decyzje o przyśpieszonych wyborach, które się odbędą 22 kwietnia od nich, jak zapowiada M.Đukanović, zależy dalszy los Jugosławii, ponieważ w Czarnogórze rosną separatystyczne nastroje.

12 marca – uchwalono porozumienie pomiędzy serbską stroną a NATO w kwestii powrotu jugosłowiańskich sił do strefy buforowej między Kosowem a Serbią. Strefa buforowa długością 5 km.powstała dzieli Serbię a Kosowo od 1999 od czasu wejścia sił KFORdo tej miejscowości. Albańscy bojownicy obiecują zawieszenie broni na 20 dni.

25 marca – w Belgradie został aresztowany b.burmistrz Prijedoru Milomir Stakić,bośniacki Serb oskarżony o zbrodnie przeciw ludzkości. Obarczony jest o organizowanie obozów koncentracyjnych w Bośni dla Muzułmanów i w najbliższy czas stanie przed Haskim Trybunałem.

1 kwietnia – zostaje aresztowany na swojej willi Slobodan Milošević. Trwało to ponad 30

godzin. Zarzucono b.prezydentowi dużo różnych win, a Zachód domaga się jego wydania do Haskiego Trybunału.

22 kwietnia – wybory w Czarnogórze wygrywają zwolennicy niepodległości z wynikiem trochę powyżej 50%.

28 czerwca – Trybunał w Hadze żąda od nowej władzy Jugosławii wydania S.Miloševicia, przeciwko czemu zaprotestował prezydent V.Koštunica. Parlament zgodził się na wydanie byłego prezydenta z przyczyn raczej pragmatycznych – zgodę oświadczone w przededniu konferencji donatorskiej, która przyznała Belgradowi 1,37 mld.dol.pomocy. Na znak protestu przeciwko decyzji parlamentu, premier Z.Đinđić podał się do dymisji. Slobodan Milošević został wydany do Hagi i stanie przed Międzynarodowym Trybunałem ds. Zbrodni w b.Jugosławii. Będzie on pierwszą głową państwa, który będzie odpowiadał przed Haskim Trybunałem. Tej decyzji przeciwny jest prezydent V.Koštunica, twierdzący, iż ekstradycja b.prezydenta jest nielegalna. Wywołało to demonstracje wśród zwolenników Miloševicia.

3 sierpnia – do kary 46 lat więzienia został skazany przez Międzynarodowy Trybunał ds. Zbrodni w b.Jugosławii generał Radislav Krstić, który powinien w ludobójstwie, a m.w braniu udziału w masowych egzekucjach dokonanych na Muzułmanach w Srebrenicy, w Bośni, w r.1995.

Sierpień - Trzy partie wystąpiły z klubu parlamentarnego DOS (Demokratska opozicija Srbije) (176 mandaty w 250 osobowym parlamencie Serbii) i utworzyły własną frakcję (59 mandatów): Demokratska stranka Srbije - DSS prezydenta Federacyjnej Republiki Jugosławii, Vojislava Koštunicy oraz Nova Srbija i Ruch na rzecz Demokratycznej Serbii.

Rok 2002.

Styczeń – startują niektóre reformy państwowe. „Czerwone berety” (, jednostka specjalna, klan Zemuński) podporządkowano rządowi Serbii.

7 lutego – likwidacja Pavle Bulatovicia, federalnego ministra obrony, za udziału Rady Markovicia.

14 marca – likwidowano Związkową Republikę Jugosławii, zamiast niej powołane zostało nowe państwo – Serbia i Czarnogóra, obie w statusie niepodległych państw, ale ze wspólnym parlamentem, prezydentem, 5 wspólnymi ministrami i wspólnym Sądem. Rolę wspólnej konstytucji pełniła na razie umowa z 14 marca. W Podgorice odbyły się protesty, zwłaszcza w obozie zwolenników niepodległości Czarnogóry.

30 grudnia – urząd serbski pozostawał opróżniony Niektóre obowiązki pełnili Nataša Mićić, Vojislav Mihailović, Predrag Marković (trwało to do **11 lipca 2004**).

8 grudnia – wybory prezydenckie. 57,6 proc. zdobył V.Koštunica, ale frekwencja, podobnie jak w Czarnogórze, wyniosła około 46 proc. (wybory nieważne) Vojislav Šešelj zdobył 36 proc. m.in. dzięki poparciu S.Miloševicia, który przebywając w haskiej celi wezwał swoich zwolenników do głosowania na wodza radykałów.

22 grudnia – wybory prezydenckie w Czarnogórze. Filip Vujanović, były premier i przewodniczący parlamentu z Demokratycznej Partii Socjalistów byłego prezydenta Czarnogóry, M.Đukanovicia zdobył ogromną przewagę aż 83,9 proc. głosów, podczas gdy resztą podzieliło się 10 innych kandydatów.

Rok 2003.

4 stycznia - Skupština związkowa ratyfikowała nową Konstytucję państwa, które odtąd będzie nosić nazwę Serbii i Czarnogóry.

5 stycznia - zakończyła się kadencja prezydenta Serbii Milana Milutinovicia, który w tym czasie udał się z wizytą do Trybunału w Hadze w sprawie procesu przestępców wojennych. W tej sytuacji Komisja konstytucyjna parlamentu serbskiego wyznaczyła tymczasowym prezydentem Serbii przewodniczącą parlamentu, Natašę Micić, która zapowiedziała wyznaczenie daty kolejnych wyborów prezydenta Serbii do 8 lutego.

Koniec stycznia - parlamenty Serbii i Czarnogóry też ratyfikują nową Konstytucję. Tymczasem w obu republikach nie można wybrać prezydentów z powodu frekwencji nie przekraczającej 50 proc.

9 lutego – W Czarnogórze odbyły się kolejne wybory prezydenta.

12 marca – w Belgradzie na schodach siedziby parlamentu w 12:23 zostaje zabity strzałem w serce premier Serbii Zoran Đinđić. Zastrzelony on przez Zvezdana Jovanovicia na polecenie Milorada Ulemeka Legiji, z tzw.Klanu Zemuńskiego. Wśród głównych przyczyn wymieniono proeuropejskość premiera, reformatorską politykę gospodarczą, wydanie S.Miloševicia Trybunałowi w Hadze, a także rozformowanie Jednostki dla wykonania specjalnych operacji. Po zabójstwie premiera startowała operacja „Szabla”, którą przeprowadziła policja pod egidą MSW. Skutkowało to aresztowaniem ponad 1000 osób, głównie członków jednostki specjalnej „Czerwone berety”, między innymi w czasie operacji został zabity Dušan Spasojevicia ps. „Sziptar”, jeden z szefów Klanu Zemuńskiego. Aresztowano także Radę Markovicia, b.naczelnika Służby Bezpieczeństwa Państwowego (SDB – Službe Državne Bezbednosti), który od 1998 do stycznia 2003 pełnił obowiązki naczelnego policji politycznej i jest podejrzewany o wykonanie mordów politycznych na zlecenie małżeństwa Miloševiciów.

Marzec – Boris Tadić po zabójstwie Zorana Đinđicia przejmuje kierownictwo Partii Demokratycznej.

6 czerwca – zaprezentowany plan harmonizacji systemu ekonomicznego Serbii i Czarnogóry. Również zatwierdzono to Sporazumem parlamentów obu państw.

Grudzień – zaszły zmiany w partiach. DOS rozpadła się i DS – Demokratska Stranka zadecydowała sama iść na wybory z liderem B.Tadiciem.

28 grudnia - wybory parlamentarne. Największą liczbę mandatów (82) zdobyli skrajni nacjonałisci z SPS Vojislava Šešelja, co w praktyce uniemożliwiło powołanie rządu większościowego, gdyż wejście radykałów do gabinetu oznaczałoby otwarty konflikt ze wspólnotą międzynarodową, V. Koštunica kierujący Demokratyczną Partią Serbii (53 mandaty) rywalizującą z Partią Demokratyczną (36 mandatów) Borisa Tadicia, powołał koalicję mniejszościową (109 na 250 mandatów). Wszedł do niej Serbski Ruch Odnowy Vuka Draškovicia z NS (22 mandaty) i G17 plus (34 mandatów) Miroljuba Labusa. Stronnictwo liberalne Labusa, który dokonał wcześniej secesji z Partii Demokratycznej, objęło resorty gospodarcze, natomiast charakter nacjonalistyczny rządowi nadawały dwa pozostałe ugrupowania.

Rok 2004.

11 marca – Serbski parlament przyjął wniosek o potrzebowaniu od sekretarza generalnego ONZ ds. Kosowa i Metohii natychmiastowej decyzji dotyczącej ochrony religijnego, kulturowego dziedzictwa Republikę Serbii oraz własności Serbów w Kosowie i Metohii.

17-18 marca – Znow miały miejsce pogromy Serbów w Kosowie pod egidą władz UCzK i ASRH. Zorganizowane bandy albańskie (niektóre liczące ponad 3000 osób), pomimo ochrony KFOR-u, wdzierały się na teren enklaw serbskich i dokonywały mordów i zniszczeń. Wielki rezonans wywołano to w mediach Serbii, ale nie doszło do żadnych radykalnych czynów.

24 kwietnia – Parlament Serbii zatwierdził plan wyjeśnienia politycznej sytuacji w Kosowie i Metohii, co jest kolejną próbą normalizowania sytuacji w prowincji.

3 maja – Minister MSW Dragan Jocić ogłosił, że 2 maja wieczorem odpowiednim władzom zdłosił się Milorad Luković „Legija”, pierwszy obwiniony w sprawie zabójstwa premiera Zorana Đinđicia.

13 czerwca – Wybory prezydenckie w Serbii. Nejwiększe szanse mają 2 kandydaci – proeuropejski Boris Tadić i skrajny nacjonalista z SRS Tomislav Nikolić. Stronnictwo Koštunicy wystawiło własnego kandydata Drago Mršćanina, licząc na jego zwycięstwo nad Tadićem i Nikoliciem, dlatego że popierali Mršćanina socjaliści Miloševicia. Tymczasem w I turze Mršćanin uzyskał zaledwie 14 proc. głosów i zajął czwarte miejsce, pokonany nawet przez biznesmena Bogoljuba Karicia.

27 czerwca – II tura wyborów prezydenckich. B. Tadić uzyskał pomoc mniejszości narodowych, Karicia i wielu lokalnych osobistości. Poparł go również premier Koštunica, co pozwoliło Tadićowi uzyskać 53,7 proc. głosów przy frekwencji 48,5 proc. Stało się to możliwe dzięki temu, iż parlament wcześniej zniósł wymóg 50 proc. frekwencji, czwarte więc głosowanie było prawomocne.

14 grudnia – Serbski parlament na nadzwyczajnym posiedzeniu zaakceptował mianowanie Ramuša Haradinaja głową parlamentu Kosowa i Metohii. Ten wniosek również potwierdził prezydent B. Tadić, przewodniczący Skupštiny Predrag Marković oraz inni politycy.

Rok 2005

Ten rok minął pod znakiem zgłaszania się ludzi z wyższych eszelonów władzy do Haskiego Trybunału oraz nieustannych negocjacji o stabilizowaniu sytuacji w Kosowie i Metochii.

17 lutego – Parlament Serbii podjął decyzję o stworzeniu w Gračanici kancelarii Funduszu dla Kosowa i Metohii, jej perzesem został prezydent V. Koštunica. Środki z budżetu, które dla Funduszu wynoszą ok. 105 mln. dinarów, powinny służyć dostarczeniu niezbędnej pomocy humanitarnej dla prowincji (zamieszkałych tam Serbów).

12 lutego – Generał Milan Gwero podjął decyzję o zgłoszeniu się do Hagi.

25 lutego – Generał Radivoje Miletić ogłosił, że dobrowolnie zgłasza się do Haskiego Trybunału, ponieważ taka decyzja jest w interesie państwowym oraz jego rodziny. Tę wiadomość podjął Miletić po rozmowie z ministrem sprawiedliwości Serbii Zoranom Stojkovićem i zawiadomił o tym serbski parlament.

3 marca – Kolejny generał, tym razem Momčilo Perišić podjął decyzję o dobrowolnym zgłoszeniu się do Trybunału w Hadze, o czym został zawiadomiony parlament Serbii. Generał oświadczył, że sam podjął decyzję, a nie była ona skutkiem czyjegoś nacisku.

22 kwietnia – Generał Nebojša Pavković podjął decyzję o zgłoszeniu się do Haskiego Trybunału.

23 kwietnia – W Belgradzie Komisja ds. eurointegracji pod kierownictwem V. Koštunicy rozpatrzyła niezbędne decyzje stabilizujące Związek Serbii i Czarnogóry i umożliwiające zdobyciu statusu kandydata do UE.

9 czerwca – Prezydent B. Tadić, premier V. Koštunica i naczelny Centrum Koordynowania ds. Kosowa i Metohii Nebojša Čović na posiedzeniu z przedstawicielem delegacji State Parlament Nikolasem Bernem wyrazili opinię, iż Serbia jest przygotowana do postępowych działań w Kosowie i Metohii na rzecz pokoju, powrotu uciekinierów i przestrzegania praw człowieka.

Rok 2006.

Rok 2006 minął pod hasłami uregulowania statusu Kosowa i Metohii. Negocjacje między Belgradem a Prisztiną, bez względu na starania UE oraz Stanów Zjednoczonych nie powiodły się ze względu na radykalną odmienność stanowisk obu stron.

23 maja – odbywa się referendum niepodległościowe o secesję Czarnogóry. 55,5% głosujących opowiedziało się za wyjściem Czarnogóry ze związku z Serbią.

3 czerwca – parlament Serbii proklamował niepodległość. Wskutek tego Serbia stała się spadkobierczynią państwa Związek Serbii i Czarnogóry i w pełni odziedziczyła jego status prawny i dokumenty międzynarodowe. Serbia uznała niepodległość Czarnogóry.

Październik – zmiany polityczne. Czołowi ministrowie z koalicyjnej partii G17 Plus w rządzie Volislava Koštunicy rezygnują ze swoich stanowisk. Rząd się rozpada. Powodem oficjalnym jest brak postępu w schwytaniu ściganego przez Trybunał w Hadze zbrodniarza wojennego Ratko Mladicia. Konieczność przedterminowych wyborów.

14 grudnia – W Brukseli w siedzibie NATO prezydent Serbii B. Tadić po akceptacji tej decyzji przez serbski parlament podpisał porozumienia o przystąpieniu Serbii do programu "Partnerstwo dla pokoju", co uczyniło Serbię 23 jego uczestnikiem.

Rok 2007.

21 stycznia – odbywają się siódme wybory parlamentarne w Serbii. Są to pierwsze wybory do Skupštiny od czasu rozpadu Serbii i Czarnogóry w 2006. Swoje głosy za wybranych kandydatów oddało 6,6 mln Serbów, którzy deputowali do parlamentu 250 nowych członków. Do rywalizacji przystąpiło 20 ugrupowań i koalicji, z nich 6 reprezentowało mniejszości narodowe, a próg wyborczy wyniósł 5 %.

22 stycznia – Państwowa komisja wyborcza ogłosiła wyniki wyborów, które odbyły się zgodnie z zasadami demokracji. Według wyników rozkład sił następujący – najczęściej głosów uzyskała SRS – 29,59% to znaczy 32,4% - 81 mandatów, dalej DS – 22,67% czyli 25,6 % - 64 mandaty, DSS-NS (koalicja DSS z Nową Sribią i mniejszymi partiami) – 16,55 % - 8,8% mandatów - 47. Na 4 miejscu znalazła się partia G 17Plus – 6,28% - 7,6% - 19 mandatów, SPS – 16 mandatów, GSS

z małymi partiami – 15 mandatów. SPO nie weszła do Skupštiny. Początkowo do maja 2007 Kosztunica opiera się na poparciu parlamentarnym SRS i SPS.

24 stycznia – Ministerstwo Serbii ds. diaspory podało wyniki głosowania serbskiej diaspory, według których za granicą głosowało 9.871 co stanowi 31,5% od ogólnego spisu diaspory, który liczy 31.334 wyborców.

27 marca – Martti Ahtisaari prezentuje przed komisją ONZ plan dla Kosowa, na którym nie godzi się Rosja.

10 kwietnia – 4 Serbów, członków jednostki paramilitarnej (Skorpion) zostało skazanych na kary więzienia od 5 do 20 lat za mordy popełnione w okolicach Srebrenicy.

Marzec – lipiec - UE i USA bezskutecznie próbują przekonać Rosję do przegłosowania w Radzie Bezpieczeństwa ONZ rezolucji popierającej plan i raport Marti Ahtisaariego, specjalnego wysłannika sekretarza generalnego ONZ ds. Kosowa. Propozycje Ahtisaariego zakładają przyznanie Kosowu monitorowanej przez UE i NATO niepodległości, zaś kosowskim Serbom bardzo szerokiej autonomii.

Komisja Europejska zadeklarowała zamiar wznowienia z Serbią rozmów stowarzyszeniowych, które zostały zawieszone 3 maja 2006 roku z powodu braku współpracy Belgradu z Trybunałem Haskim (ICTY).

15 maja – Premier Kosztunica tworzy koalicję rządową z udziałem: DSS, DS. i G17 Plus. Koalicja jest nienaturalna, wymuszona przez warunki zewnętrzne, które nie pozwalają na sousez z SRS.

7 czerwca - Komisja Europejska zadeklarowała zamiar wznowienia z Serbią negocjacji, które zostały zawieszone 3 maja 2006 roku z powodu braku współpracy Belgradu z Trybunałem Haskim (ICTY).

8-9 czerwca - Odczas wizyty w Rosji premier Serbii Vojislav Koštunica i prezydent Rosji Władimir Putin potwierdzili zdecydowany sprzeciw wobec niepodległości Kosowa.

8 czerwca - W Heiligendamm, podczas szczytu Grupy-8 prezydent Francji, Nicolas Sarkozy, zaproponował wprowadzenie sześciomiesięcznego moratorium na głosowanie rezolucji i ponowne rozpoczęcie rozmów kosowsko-serbskich.

10 czerwca - Prezydent Stanów Zjednoczonych George Bush po raz pierwszy zadeklarował, że USA będą popierały niepodległość Kosowa bez względu na stanowisko Rady Bezpieczeństwa ONZ.

18 czerwca – Serbski generał policji ścigany przez trybunał ONZ został złapany w Czarnogórze.

25 lipca – W Belgradzie Skupština na zebraniu poza porządkiem obrad ogłosiła przyjęcie Rezolucji o Kosowie i Metohii, a także Sprawozdanie działania państwowej komisji do spraw rozmów przyszłego statusu Kosowa i Metohii. Wskazana jest konieczność postępowania zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego.

10 sierpnia – W Belgradzie odbyło się spotkanie prezydenta B.Tadicia i premiera V. Koštunicę z międzynarodową komisją w sprawie statusu Kosowa i Metohiję.

5 września – Polityk Vuk Jeremić, minister spraw zagranicznych udaje się z wizytą do Brukseli, gdzie składa “dokument reprezentacyjny”, stanowiący kolejny etap integracji Serbii w kierunku Unii Europejskiej.

6 września – V. Koštunica pod czas przebywania z wizytą w Banjaluka potwierdził stworzenie specjalnej Komisji wykonawczej, która będzie działała na rzecz wzmocnienia współpracy między Serbią a Republiką Serbską BiH.

12 września – Prezydent Serbii Boris Tadić, a następnego dnia, czyli **13** rząd Vojislava Koštunicy opowiedzieli się za tym, by kosowscy Serbowie nie brali udziału w wyborach lokalnych i parlamentarnych, które miały odbyć się w Kosowie **17 listopada**.

24 września – Deputowani Skupštiny przyjęli zmiany w ustawie o obywatelstwie, które umożliwiają członkom diaspory uzyskanie serbskiego paszportu. Również na posiedzeniu ratyfikowano ustawę o CEFTA.

15 listopada – Partia DSS, współrządzająca w kraju na wewnętrznym posiedzeniu zaprezentowała projekt nowego programu partii, który postuluje neutralność państwa i w wyniku powstrzymanie integracji z NATO.

15 października – Szerokiego rozgłosu nabiera konflikt wśród Muzułmanów serbskich. Przywódca duchowy Muzułmanów Bośni Mustafa Cerić zwrócił się z listem otwartym do prezydenta Serbii B.Tadicia w sprawie poparcia przez Belgrad nowo utworzonej grupy IZA - Islamska Zajednica Srbije. M. Cerić uważa taką postawę serbskich władz za rozłamową.

10 grudnia – Czteromiesięczne negocjacje między Serbią i Kosowem zakończyły się fiaskiem, co wywołało poważny rezonans międzynarodowy.

11 grudnia – Odbyło się spotkanie ministrów spraw zagranicznych UE, na którym wszystkie państwa członkowskie - oprócz Cypru - uznały, iż należy rozpocząć w Kosowie misję unijną nawet gdy Rada Bezpieczeństwa ONZ nie wyrazi na to zgody. Oba wydarzenia wskazują na przybliżenie się terminu ogłoszenia niepodległości przez Kosowo.

26 grudnia – Serbski rząd zagroził UE i Stanom Zjednoczonym że w wypadku ich uznania niepodległości Kosowa będą musiały liczyć się z konsekwencjami. Tymczasem w Kosowie powstała koalicja, która ewentualnie w marcu zamierza ogłosić suwerenne państwo.

Rok 2008.

4 stycznia – Prezydent Serbii B.Tadić zapowiedział, że nawet gdy Kosowo ogłosi niepodległość Serbowie nie użyją siły.

16 stycznia – W Belgradzie przed sądem stanęli 15 radykalnych muzułmanów - wahabitów oskarżonych o działalność terrorystyczną. Miało to szeroki rezonans społeczny, ponieważ odbierano jako próbę sił dwóch odłamów islamu w Serbii.

20 stycznia - Pierwsza tura wyborów prezydenckich. W pierwszej turze Tomislav Nikolić, przywódca Serbskiej Partii Radykalnej (SRS) zdobył 39,99 procent głosów, a Boris Tadić - 35,39 procent.

21 stycznia - Premier Serbii z wizytą w Rosji. Między innymi, zostaje zawarte w Moskwie w obecności prezydenta Putina i premiera Serbii porozumienie, które zakłada podpisanie do 31

grudnia 2008 roku aktu sprzedaży 51% udziałów NIS za 400 mln euro Gazpromniefti; utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa z 51% udziałem. Porozumienie zawarto na 30 lat z możliwością przedłużenia.

3 lutego – Otrzymała się druga tura wyborów prezydenckich w Serbii. Zwyciężył obecny prezydent, zwolennik reform oraz eurointegracji Boris Tadić, zdobywając 50,5% głosów, zaś jego rywal, populistą Tomislav Nikolić uzyskał 47,7%.

17 lutego - Kosowo proklamowało niepodległość. Zapadła decyzja, że początkowo będzie ona nadzorowana przez Unię Europejską, która we wskazanym celu wysyła tam misję prawną EULEX. Ponieważ wzbudziło to wydarzenie sprzeciw wielu państw, a zwłaszcza Serbii, to kluczowe znaczenie dla rozwoju sytuacji w regionie będzie miało zapewnienie przez policję międzynarodową i lokalną oraz wojska NATO przestrzegania pokoju i porządku publicznego. Obecnie wydaje się mało prawdopodobne, by doszło do zamieszek na dużą skalę. Przewidywano, iż w pierwszych latach niepodległości Kosowo nie będzie w stanie funkcjonować bez wsparcia finansowego UE i Stanów Zjednoczonych. Według prognozy wartość unijnej pomocy dla Prisztiny w latach **2007-2009** ma wynieść ok.199,1 mln euro (w latach **1999-2007** wyniosła łącznie 1,1 mld euro), natomiast USA zwiększyły swoją pomoc z 77 mln USD w 2007 roku do 335 mln USD w 2008 roku.

18 lutego – Odpowiedzią na proklamację niepodległości Kosowa było przyjęcie przez absolutną większość Skupštiny ustawę, która unieważnia "wszelkie jednostronne akty uchwalenia niepodległości przez prowincję".

18 lutego – Niektóre państwa uznają niepodległość Kosowa: **Stany Zjednoczone, Francja, Wielka Brytania, Albania, Turcja, Afganistan, Kostaryka** (17 lutego 2008 czasu lokalnego). Nawet **Tajwan**, kraj przeważnie nieuznawany na arenie międzynarodowej też uznaje Kosowo. Po kolei dołączają się takie państwa jak:

19.II.: Australia, Senegal;

20.II: Niemcy, Łotwa, Malezja;

21.II: Estonia, Włochy, Dania, Luksemburg;

22.II: Peru;

25.II: Belgia;

26.II: Polska;

27.II: Szwajcaria, Austria;

29.II: Irlandia.

Sprzeciw wobec uznania niepodległości Kosowa wyraziło pięciu członków UE: **Cypr, Grecja, Rumunia, Słowacja i Hiszpania**. Razem 54 uznało Kosow

19 lutego - Javier Solana, wysoki przedstawiciel ds. polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE przybył z wizytą do Prisztiny. On podkreślił przyjacielski charakter relacji między UE i Kosowem oraz europejską perspektywę dla wszystkich państw bałkańskich.

Luty - Rosja w ciągu tych wydarzeń cały czas okazuje wsparcie dla Serbii i wyklucza podobny scenariusz rozwoju wydarzeń w Abchazji i Osetii Południowej.

20-26 lutego – W Serbii nadal trwają liczne demonstracje przeciwko ogłoszeniu niepodległości Kosowa, zwłaszcza w Belgradzie i Kosovskiej Mitrovicy.

Proklamowanie niepodległości Kosowa wywołało duże protesty społeczne w Serbii, Republice Serbskiej w Bośni i Hercegowinie oraz Północnej części Kosowa zamieszkaną w większości przez Serbów. Były to przede wszystkim pokojowe manifestacje (w największej z nich w Belgradzie **21 lutego** wzięło udział ok. 200 tys. osób).

8 marca – **Premier Serbii Vojislav Koštunica** podaje się do dymisji, zarzucając partnerom koalicyjnym brak woli walki o utrzymanie Kosowa w rękach Serbii. Pełni jednak swoje funkcje do lipca tego roku.

19 marca - Bułgaria, Chorwacja i Węgry uznają niepodległość Kosowa jako pierwsze państwa sąsiadujące z Serbią, wydając wspólne oświadczenie w tej sprawie.

28 marca – Podpisany został kontrakt między MON Serbii i Irakiem o dostarczenie broni na 235 mln.dol. Szef MON Dragan Sutanovac zauważył że to wielki sukces który umożliwił Serbom produkcję nowej konstrukcji samolotów szkolnych typu Lasta 95. Ta decyzja została zaakceptowana przez USA przez koalicję w Iraku.

29 kwietnia – Zostało podpisane między Serbią a **Unią Europejską Porozumienie o stabilizacji i stowarzyszeniu (SAA)**, którego warunkiem wejścia w życie ze strony UE jest pełna współpraca Belgradu z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla b. Jugosławii.

11 maja - **Wybory parlamentarne** w Serbii. Zwycięża proeuropejska DS prezydenta Borisa Tadića i jej sojusznicy. Za Evropsku Srbiju: DS – 64 , SPO – 4, G 17 plus - 24 oraz małe z Wojwodiny i Sandzaku – razem 102, SPS – 20 – w koalicji rządowej z DS. i jego sojusznikami z małych partii.

W opozycji: SRS (Nikolić) – 78, DSS-NS – 30, LDP – 13.
Od lipca 2008 premierem jest bezpartyjny Mirko Cvetković.

7 lipca – Prezydent Serbii Boris Tadić desygnował na nowego szefa rządu 58-letniego Mirko Cvetkovića, dotychczasowego ministra finansów.

21 lipca - W Belgradzie został aresztowany były przywódca Bośniackich Serbów Radovan **Karadžić**, który od lipca 1995 roku poszukiwany przez Międzynarodowy Trybunał Karny dla b. Jugosławii pod zarzutem ludobójstwa. R. **Karadžić przez cały czas mieszkał i pracował jako lekarz w prywatnym szpitalu w Belgradzie.**

9 września – **Skupština Serbii ratyfikowała ustawę o Sporazumie stabilizacji i stowarzyszeniu z Unią Europejską oraz porozumienia handlowego z UE.**

9 października – Z Serbii wyrzucono ambasadora Czarnogóry z powodu uznania Kosowa.

10 października – Z Serbii wyrzucono ambasadora Macedonii z powodu uznania Kosowa. Ze wszystkich państw bałkańskich tylko Serbia i Bośnia i Hercegowina nie uznały Kosowa.

5 listopada – W Brukseli pełnomocnik ds.rozszerzenia EU Oli Ren potwierdził prognozę UE o możliwości przyznania Serbii statusu kandydata do wejścia do UE w roku 2009. Warunkiem tego jest całkowita współpraca z Trybunałem w Hadze oraz przeprowadzenie niezbędnych reform.

26 grudnia – W Moskwie podpisano umowę między serbskim ministerstwem energetyki i

rosyjskim Gazpromem, który dzięki temu w zamian za niezwykle niskie ceny stał się monopolistą na serbskim rynku paliwowym.

27 grudnia - Serbowie aresztowali 10 byłych działaczy partyzantki albańskiej, oskarżonych o popełnienie zbrodni wojennych przeciwko Serbom w Kosowie.

29 grudnia – W Belgradzie Sąd Najwyższy potwierdził 9 wyroków pierwszego stopnia, które zapadły w niższych instancjach dla trzech obwinionych za zabójstwo byłego premiera Z. Dindicia.

Rok 2009

21 stycznia – Przewodnicząca serbskiej Skupštiny Slavica Đukić-Dejanović ogłosiła powołanie nowej delegacji, która będzie reprezentowała Serbię na posiedzeniu Parlamentu Rady Europy.

24 stycznia – W mediach serbskich pojawiły się wiadomości, że będą wznowione rozmowy o statusie Kosowa i Metohii.

21 stycznia - 11 miesięcy po ogłoszeniu niepodległości Kosowo poinformowało o stworzeniu własnej armii w sile 2500 żołnierzy (Kosovo Security Force, KSF). Siły militarne zostały utworzone z weteranów Armii Wyzwolenia Kosowa, którzy w latach 90-tych walczyli przeciwko Serbii.

22 stycznia - Rząd serbski zamierza pozwać "Naftogaz Ukrainy" z powodu przerw w dostawach gazu.

23 stycznia - Prezydent Boris Tadić zaapelował do ONZ i NATO, aby zaprotestować przeciwko ustanowieniu własnych sił bezpieczeństwa w Kosowie, gdyż mogą one stworzyć zagrożenie dla bezpieczeństwa w regionie.

28 stycznia - Minister spraw zagranicznych Serbii Vuk Jeremić poprosił rządy państw, który nie uznały Kosowo złożyć zeznania do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w celu zapobieżenia legitymizację oddzielenia Kosowa od Serbii.

29 stycznia - Międzynarodowy Trybunał Karny dot. byłej Jugosławii w Hadze rozpoczął proces byłego zastępcy serbskiego ministra spraw wewnętrznych i szefa Departamentu Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego MSW 60-letniego Vlastimira Djordjevicia. Oskarżono go, że w okresie od stycznia do czerwca 1999 r. popełnił zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości wobec ludności albańskiej w Kosowie. Według śledczych, był zaangażowany w "kampanię czystek etnicznych", żeby "zmienić narodowościową równowagę w Kosowie" w celu "utrzymania Kosowa pod kontrolą Serbów". Według informacji prokuratora - w wyniku działań jugosłowiańskiej armii i serbskiej policji "tysiące cywilów zginęło, a 800 tysięcy - w większości kosowskich Albańczyków - zostali wypędzonych" z Kosowa.

17 lutego - Świątowanie pierwszej rocznicy proklamowania niepodległości Kosowa w Kosowie. Serbscy hakerzy włamali się na oficjalną stronę internetową premiera Kosowa Hashima Thaci.

26 lutego - Ex-prezydent Serbii Milan Milutinović został uniewinniony przez Międzynarodowy Trybunał Karny dot. byłej Jugosławii w Hadze, sędzia orzekł, że Milutinović nie miał bezpośredniej kontroli nad armią i władzami federalnymi Jugosławii w Kosowie w 1999 r. Były prezydent wrócił do Belgrad.

28 lutego - Władze serbskie wyraziły pewność, że generał Ratko Mladić, oskarżony o zbrodnie przeciwko ludzkości podczas wojny w Bośni na początku lat 1990, będzie zatrzymany już w 2009 roku.

9 marca - W Madrycie hiszpański premier José Luis Rodríguez Zapatero obiecał prezydentowi Serbii Borisowi Tadićowi, że Madryt nie uzna jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa. W Belgradzie prasa powiadomiła, że były dowódca armii Serbów bośniackich Ratko Mladić żyje w jednym z budynków mieszkalnych w Belgradzie.

13 marca - Belgradzki sąd skazał 13 obywateli Serbii na kary więzienia do 20 lat za udział w masakrze dwustu Chorwatów w 1991 roku. Polowy dowódca Miroljub Vujović i sześciu innych oskarżonych otrzymało 20 lat więzienia, innych sześciu zostało skazanych na kary od pięciu do 15 lat.

24 marca - W centrum Belgradu policja aresztowała 24 uczestników zamieszek, które wybuchły podczas demonstracji ku czci ofiar bombardowań NATO.

17 kwietnia - Międzynarodowy Trybunał Karny w Hadze zaczął badać sprawę niepodległości Kosowa.

24 kwietnia - NATO odmówiło zbadania sprawy zbombardowania stacji serbskiej telewizji w roku 1999, kiedy zginęło 16 ludzi.

30 kwietnia - Serbia zrezygnowała z uczestnictwa w ćwiczeniach NATO w Gruzji. W Belgradzie tysiące ludzi wzięło udział w demonstracji przeciwko ekonomicznej polityce rządu.

18 maja - oficjalna wizyta prezydenta Czarnogóry Filipa Vujanovicia w Belgradzie po 7-letnim okresie napięcia między dwoma krajami od kiedy Podgorica uznała niepodległość Kosowa.

19 - 22 maja - Wiceprezydent USA Joe Biden odwiedził Bośnię i Hercegowinę, Serbię i Kosowo.

18 – 19 czerwca - Szczyt szefów państw Europy Środkowej w Nowym Sadzie. Boris Tadić mówi o eurointegracji, Viktor Juszczenko obiecuje nieprzerwany tranzyt gazu do krajów Europy i zawarcie umowy o wolnym handlu z Serbią.

9 lipca - Litwa ukończyła pokojową operację w Kosowie. Wycofanie ostatnich 30 żołnierzy.

23 lipca - Po 30 latach aresztu domowego 85-letnia była małżonka Josipa Broz Tity Jovanka Broz otrzymała paszport obywatela Serbii i prawo wyjścia z aresztu domowego, w którym znalazła się po śmierci męża.

18 sierpnia - Łotwa wycofała swoje siły pokojowe z Kosowa.

20 września - Hiszpania zakończyła wycofywanie swoich wojsk z Kosowa, które służyły w misji NATO (KFOR).

20 października - oficjalna wizyta prezydenta Rosji D. Miedwiediewa w Serbii. Obietnica udzielenia kredytu w wysokości 1 mld euro i podpisania umowy z Serbią o udziale w projekcie „South Stream”. Do tego jeszcze stworzenie podziemnego magazynu gazu w miejscowości "Banatski Dvor".

27 października - Z więzienia w Szwecji zwolniono Biljana Plavšić, byłą prezydent Republiki Serbskiej w BiH (1996-1998), skazaną w 2003 roku na 11 lat więzienia przez Międzynarodowy Trybunał Karny dot. byłej Jugosławii. Plavšić uznała swoją winę za rolę odegraną w wojnie w Bośni. Tego samego dnia samolot z Biljaną Plavšić wylądował w Belgradzie.

3 listopada - Przemowa Radovana Karadžicia w Międzynarodowym Trybunału Karnym dot. byłej Jugosławii. Podczas przemowy Karadžić ponownie powiedział, że nie miał wystarczająco dużo czasu na zapoznanie się z materiałami postępowania.

5 listopada - Dla Radovana Karadžicia wyznaczono nowego prawnika i odroczyła rozprawę do 1 marca 2010 roku.

15 listopada - Zmarł Serbski Patriarcha Pavel.

22 listopada - Josip Broz Tito, wnuk byłego przywódcy Jugosławii, został wybrany nowym przewodniczącym Komunistycznej Partii Serbii w mieście Nowy Sad.

30 listopada - Zmarł pisarz Milorad Pavić.

8 grudnia - Belgradzki sąd ukarał grzywną w wysokości 40.000 dinarów serbskiego prezydenta Borisa Tadića za picie szampana w łożu stadionu "Crvena Zvezda". Incydent miał miejsce 10 października po meczu piłki nożnej Serbia-Rumunia, który Serbowie wygrali 5:0. Tadić w pełni przyznał się do winy. Również skazanymi na karę zostali minister sportu Snežana Samardžić - Marković i przewodniczący parlamentu w Belgradzie Aleksander Antić.

19 grudnia - UE zniosła wymogi wizowe dla Serbii, Czarnogóry i Macedonii.

22 grudnia - Prezydent Boris Tadić złożył w Sztokholmie formalny wniosek o członkostwo Serbii w UE.

Rok 2010

4 stycznia - W odpowiedzi na pozew Chorwacji Serbia podała do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze pozew przeciwko Chorwacji pod zarzutem ludobójstwa i innych zbrodni przeciwko Serbom popełnionych podczas wojny 1991-1995.

15 stycznia - Z powodu nawiązania stosunków dyplomatycznych z Kosowem przez Czarnogórę z Podgoricy został odwołany ambasador Serbii w Czarnogórze.

1 lutego - Weszło w życie Tymczasowe porozumienia handlowe między Serbią a Unią Europejską, zapewniające stopniową liberalizację handlu na okres sześciu lat i torujący drogę do integracji tego kraju z UE.

1 marca - W Hadze po przerwie rozpoczęło się rozpatrywanie sprawy Radovana Karadžicia.

19 marca - Boris Tadić odmówił udziału w szczycie przywódców UE i Bałkanów w miejscowości Brdo-Kranj (Słowenia), który został zainicjowany przez premierów Słowenii i Chorwacji, Borutę Pahora i Jadrankę Kosor. Powód odrzucenia: udział w szczycie przywódców Republiki Kosowa, uważanej przez rząd Serbii za samozwańczą.

31 marca - Parlament Serbii, z inicjatywy grupy parlamentarnej "Za Europsku Srbiju", opierającej się na Partii Demokratycznej Borisa Tadića, przegłosował rezolucję potępiającą

masakrę bośniackich muzułmanów w Srebrenicy w 1995 roku i zawierającą przeprosiny rodzin ofiar.

1 kwietnia - Terytorium Kosowa i Metohii opuściły belgijskie siły zbrojne, które były częścią KFOR.

23 – 24 kwietnia - Policja w Kosowie odłączyła nadajniki operatorów serbskich, pozostawiając Serbów w Kosowie i Metohii bez łączności mobilnej i stacjonarnej.

2 lipca - Około godz. 10:00 czasu lokalnego, podczas pokojowej demonstracji około 1000 Serbów przeciwko otwarciu Kancelarii Rządu Republiki Kosowa, w dzielnicy Boszniaczka-Mahal w północnej części miasta Kosowska Mitrovica miał miejsce akt terrorystyczny. 1 osoba zmarła, rannych 11 osób. Prezydent Serbii Boris Tadić w Belgradzie pilnie zwołał Radę Bezpieczeństwa Narodowego.

3 lipca - W związku ze śmiercią jednej osoby w ataku, który miał miejsce dzień wcześniej, w Kosowskiej Mitrovicy władze zadeklarowały dzień żałoby.

6 lipca - W związku z atakiem w Kosowskiej Mitrovicy będzie zwołane nadzwyczajne posiedzenie Rady Bezpieczeństwa ONZ.

26 października - Rada ministrów spraw zagranicznych państw członkowskich UE zobowiązała Komisję Europejską do przygotowania opinii w sprawie możliwości rozpoczęcia negocjacji z Serbią w sprawie jej przyjęcia do UE. W zamian UE domaga się od Serbii znalezienia i ekstradycji do Hagi zbiegłych byłych dowódców Serbów bośniackich Ratko Mladicia i Gorana Hadžicia, podejrzanych o zbrodnie wojenne.

29 października - Serbia zwiększyła z jednego do 10 milionów nagrodę za informacje prowadzące do aresztowania byłego wojskowego przywódcy Serbów bośniackich Ratko Mladicia.

4 listopada - Podczas wizyty w chorwackiej wiosce Ovcara prezydent Serbii Boris Tadić formalnie przeprosił za to, co stało się w 1991 roku w chorwackim mieście Vukovar, gdzie Serbowie zamordowali 200 pacjentów miejscowego szpitala.

18 listopada - Badania opinii publicznej Gallup Balkan Monitor, przeprowadzone w Serbii, wykazało, że prawie 38 procent ludzi w tym kraju uważa dowódcę armii Serbów bośniackich Ratko Mladicia za bohatera narodowego.

20 listopada - Słowaccy pokojowcy wycofali się z Kosowa.

17 grudnia - Serbia zniosła obowiązkową służbę wojskową.

Rok 2011

19 stycznia - Parlament Europejski ratyfikował dokument otwierający drogę do przystąpienia Serbii do UE.

29 stycznia - Unia Europejska rozpoczęła wstępne dochodzenie w sprawie zarzutów o zaangażowanie niektórych polityków w Kosowie w handel organami ludzkimi. Jednym z oskarżanych jest premier Kosowa Hashim Thaci

3 lutego - Około 13.000 serbskich policjantów, jedna czwarta wszystkich pracowników MSW, zastrajkował z żądaniem 40-% wzrostu płac i wyposażenia w nową broń i mundury.

6 lutego - Belgrad, największa w ostatnich latach akcja sprzeciwu i żądania przedterminowych wyborów. 70.000 osobowy marsz zorganizowali zwolennicy głównej siły opozycyjnej - Serbskiej Partii Postępowej.

23 lutego - Emerytowany generał i były szef serbskiej policji Vlastimir Djordjević został skazany na 27 lat więzienia za udział w czystkach etnicznych w Kosowie.

1 marca - Liczba międzynarodowych sił KFOR w Kosowie zmniejszona została z 8.000 do 5.000.

9 marca - Kosowo i Serbia rozpoczęły w Brukseli rozmowy bezpośrednie.

16 kwietnia - Lider opozycji serbskiej Tomislav Nikolić ogłosił strajk głodowy domagając się przedterminowych wyborów. Około 70 tysięcy ludzi z całej Serbii zebrało się pod budynkiem parlamentu w Belgradzie, aby zaprotestować przeciwko rządowi prezydenta Borisa Tadića i domagając się przedterminowych wyborów parlamentarnych.

27 kwietnia - Kosowska policja zaczęła konfiskować tablice rejestracyjne wydane przez serbskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

26 maja - W małej wiosce Lazarevo w prowincji Wojwodina zatrzymano Ratko Mladicia, którego poszukiwano od 16 lat. Mladić nie stawiał oporu, chociaż miał 2 pistolety. Pracował w budownictwie, które finansowano ze środków europejskich.

27 maja - Prezydent Boris Tadić nie pojechał na szczyt Europy Środkowo-Wschodniej w Warszawie. Powodem odmowy był fakt, że na ten szczyt zaproszono także prezydenta Kosowa Atifetę Yahyagę.

29 maja - Ponad 10.000 Serbów wzięło udział w wiecu poparcia dla aresztowanego generała Ratko Mladicia w Belgradzie. Przez powodu zamieszek zatrzymanych zostało około 100 osób.

31 maja - Byłego dowódcę armii bośniackich Serbów Ratko Mladicia wydano do Hagi. Wcześniej tego dnia, sąd w Belgradzie odrzucił apelację złożoną przez adwokata Mladicia o anulowanie decyzji o ekstradycji. W Belgradzie Serbska Radykalna Partia-SRS zorganizowała akcję sprzeciwu, zatrzymano 180 osób. Ponad 10 tysięcy osób z flagami Serbii i portretami Ratko Mladicia zebrało się w Banja Luce, stolicy Republiki Serbskiej BIH, w proteście przeciwko aresztowaniu byłego dowódcy armii Serbów bośniackich i jego ekstradycji do Hagi.

16 czerwca - Rodzina byłego jugosłowiańskiego prezydenta Slobodana Miloszevicia została wysiedlona z domu, gdzie mieszkała przez 12 lat. Wysoki Sąd w Belgradzie zanegował prawo wdowy i córki do posiadania willi znajdującej się w ekskluzywnej dzielnicy Belgrada. Według sądu, Miloszević w 1999 roku zakupił od państwa budynek o powierzchni 95 metrów kwadratowych po bardzo zaniżonej cenie.

20 lipca - W lasie, 100 km od Belgradu, zatrzymano Gorana Hadžica. Goran Hadžić był ostatnim z listy byłych przywódców bośniackich Serbów, którego poszukiwał Międzynarodowy Trybunał Karny dla byłej Jugosławii. Jego aresztowanie oznacza, że Belgrad wypełnił wszystkie wymagania Unii Europejskiej w odniesieniu do zbrodniarzy wojennych.

22 lipca - Były przywódca separatystycznej Republiki Serbskiej Krajiny Goran Hadžić przybył do Hagi.

29 lipca - Serbowie w północnym Kosowie zablokowali drogi w dwóch punktach kontrolnych na granicy z Serbią.

30 lipca - W północnym Kosowie oddziały NATO cofnęły się z barykad wzniesionych przez lokalnych Serbów na drodze do przejścia granicznego między Kosowem i Serbią. Rzecznik NATO powiedział, że wojskowi odmówił odblokowania drogi, żeby "uniknąć rozlewu krwi."

28 września - Władze serbskie poinformowały o anulowaniu negocjacji z Prisztiną jak długo nie zostanie przywrócony spokój na granicy serbsko-kosowskiej. Dzień wcześniej w starciach na przejściu granicznym "Jarinje" zostało rannych co najmniej 16 Serbów i czterech żołnierzy NATO.

20 października - Wojska NATO zniszczyły barykady wzniesione w północnym Kosowie przez Serbów. Aby rozprościć tłum demonstrantów, siły NATO użyły gazu łzawiącego.

29 listopada - Dwadziestu pięciu żołnierzy z misji NATO w Kosowie (KFOR) zostało rannych w trakcie regularnych starć z kosowskimi Serbami na północy regionu. Serbów było rannych dwa razy więcej. KFOR groził użyciem broni. Tadić wezwał Serbów kosowskich do demontażu barykady. "Barykady nie sprzyjają ochronie serbskich interesów narodowych w Kosowie i Metohii, ale raczej zagrażają im" - powiedział Tadić.

27 grudnia - Belgrad i Prisztina zawarły umowę w sprawie swobodnego przemieszczania się na przejściach granicznych między Serbią a Kosowem. Wszyscy obywatele Kosowan mogą swobodnie wejść na teren Serbii po przedstawieniu dokumentów wydanych im przez administrację albańską.

Rok 2012

8 stycznia - Serbski prezydent Boris Tadić powiedział, że nie zgadza się na całkowitą niezależność Kosowa w zamian za członkostwo Serbii w UE.

24 lutego - Serbia zawarła umowę o współpracy z Kosowem. W negocjacjach zostały rozwiązane wszystkie problemy dotyczące granic i współpracy regionalnej. Zgodnie z umową, Serbia nie uznaje niepodległości Kosowa, ale przyznaje mu prawo do udziału w organizacjach regionalnych na Bałkanach. Kosowscy Serbowie odblokowali przejścia "Brniak" i "Jaranje" na granicy Kosowa i Serbii.

1 marca - Serbia uzyskała oficjalny status kraju - kandydata do członkostwa w UE podczas szczytu EU.

5 kwietnia - prezydent Boris Tadić podał się do dymisji. Data przedterminowych wyborów prezydenckich wraz z parlamentarnymi i lokalnymi – 6 maja. Tadić ponownie kandydował na prezydenta Serbii. Pomiędzy kandydatami była żona lidera SRS Vojislava Šešelja – Jadranka.

6 maja - wybory prezydenckie i parlamentarne. Frekwencja 3 911 136 (57.77%). Wybory wygrała koalicja Tomislava Nikolicia „POKRENIMO SRBIJU” – 72 mandatów, IZBOR ZA BOLJI ŽIVOT Borisa Tadicia – 67 mandatów.

SPS, PUPS, JS – 44

DSS – 21

Preokret – 19

URS – 16

SVM – 5

strony mniejszości – 5

Koalicja rządowa = SNS+SPS+JS+PUPS+URS+SVM – 151 mandatów, opozycja – 99 mandatów (IZBOR ZA BOLJI ŽIVOT+DSS+Preokret). Spiker parlamentu – Nebojsza Stefanović (Srpska napredna stranka).

I tura prezydenckich wyborów w Serbii. Najważniejszymi kandydatami byli lider Demokratyczną partii i eks-prezydent Boris Tadić, były członek Radykalną partii Serbii i dzisiejszy lider postępowców Tomislav Nikolić, socjalista Ivica Dačić i były prezydent Jugosławii (2000 – 2003 rr.) i lider Demokratycznej partii Serbii Vojislav Koštunica.

Wyniki I tury:

1. Boris Tadić (DS) – 25,31%

2. Tomislav Nikolić (SNS) - 25.05%

3. Ivica Dačić (SPS+PUPS+JS) – 14,23%

4. Vojislav Koštunica (DSS) – 7,44%

5. Zoran Stanković (URS (G17+)) – 6,58%

6. Čedomir Jovanović (LDS) – 5,03%

7. Jadranka Šešelj (SRS) – 3,78%

8. Vladan Glišić (niezależny) – 2,77%

9. Ištvan Pastor (Mađarska Koalicija) – 1,62%

10. Zoran Dragišić (niezależny) – 1,54%

11. Muamer Zukorlić (niezależny) – 1,39%

12. Danica Grujičić (Socijaldemokratski savez) – 0,78%

Do drugiej tury wyszli Boris Tadić i Tomislav Nikolić.

20 maja - druga wyborów tura prezydenckich między kandydatami SNS i koalicji POKRENIMO SRBIJU Tomislavem Nikolicem (SNS) a eks-prezydentem Borisem Tadicem (DS, koalicja IZBOR ZA BOLJI ŽIVOT). Nikolić - 49.54%, Tadić - 47.31%.

24 maja - Tymczasowo aresztowany przez sąd w Hadze, lider Serbskiej Partii Radykalnej (SRS), Vojislav Šešelj, złożył rezygnację ze stanowiska przewodniczącego partii z powodu złego wyniku partii w wyborach powszechnych 6 maja.

27 maja - Tomislav Nikolić został prezydentem Serbii.

12 czerwca - Inauguracja Tomislava Nikolicia.

28 czerwca - Międzynarodowy Trybunał Karny dla byłej Jugosławii (MTKJ), wycofał oskarżenie wobec byłego prezydenta Republiki Serbskiej w Bośni i Hercegowinie, Radovana Karadžicia o ludobójstwo bośniackich muzułmanów. To był jeden z 11 punktów aktu oskarżenia Karadžicia.

27 lipca - Serbski parlament zatwierdził nowy gabinet, na czele z socjalistą Ivicą Daciciem.

10 września - Kosowo otrzymało nieograniczoną suwerenność. Zakończono międzynarodową kontrolę nad Kosowem.

25 września - Serbia nie uzna niepodległości Kosowa, ale jest gotowa do negocjacji w sprawie rozwiązania tego problemu, powiedział z podium Zgromadzenia Ogólnego ONZ prezydent Serbii Tomislav Nikolić.

16 października - Początek procesu Gorana Hadżicia w Hadze.

20 października - Premierzy Serbii i Kosowa spotkali się w Brukseli po raz pierwszy na rozmowach negocjowanych przez UE. Ivica Dacić spotkał się z premierem Kosowa Hashimem Thaciem na negocjacjach w obecności wysokiego przedstawiciela do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton.

30 października - Serbia w końcu ustaliła z Gazpromem położenie gazociągu South Stream. Ma funkcjonować już w 2015 roku. Koszt - 1,5 mld euro inwestycji.

30 listopada - Całą noc w centrum stolicy Serbii odbywały się protesty. Ludzie byli oburzeni z powodu ostatniej decyzji Międzynarodowego Trybunału do spraw byłej Jugosławii, na mocy której były premiera Kosowa Ramusha Haradinaja został uniewinniony ze wszystkich 37 zarzutów.

11 grudnia - Pierwsze zintegrowane punkty graniczne zostały otwarte między Serbią a Republiką Kosowa. Serbscy i albańscy celnicy pracują razem.

29 grudnia - Tomislav Nikolić ogłosił, że Serbia nigdy nie przystąpi do NATO.

Rok 2013

5 stycznia - Rząd Republiki Kosowa w dniu 5 stycznia zakazał serbskiemu prezydentowi T. Nikoliciowi udziału w mszy bożonarodzeniowej w prawosławnym klasztorze Gračanica koło Prisztiny.

22 stycznia - Szczątki ostatniego króla Jugosławii przywieziono do Serbii z USA.

31 stycznia - Serbowie kosowscy ogłosili szeroką akcję obywatelskiego nieposłuszeństwa. Decyzja ta została podjęta na demonstracji w Kosowskiej Mitrovicy. Demonstranci również przyjęli deklarację przeciwko integracji ludności serbskiej w struktury Republiki Kosowa.

7 lutego - Prezydenci Serbii i Kosowa spotkali się po raz pierwszy w historii. Prezydent Serbii Tomislav Nikolić po raz pierwszy spotkał się z prezydentem Republiki Kosowa Atifetom Jahyagą. Spotkanie odbyło się w Brukseli, gdzie obaj przywódcy nawet podali sobie ręce. Ale jak powiedział prezydent Serbii, to spotkanie nie oznacza chęci do uznania Kosowa.

15 marca – Została ratyfikowana umowa o kredyt od Rosji oraz na dostawy gazu rosyjskiego do roku 2021 przez Skupštinę. Kredyt ma być przeznaczony na rozwój infrastruktury kolejowej i wynosi 800 mln USD.

19 kwietnia – Podpisanie porozumienia o normalizacji relacji z Kosowem przez premierów Ivicu Dacića oraz Hashimiego Thaci dotyczącego nadania autonomii dla gmin serbskich oraz przyjęcia serbskich funkcjonariuszy policji do służb kosowskich.

8 września – Podpisanie porozumienia o telekomunikacji i energii. Kosowo uzyskuje międzynarodowy numer kierunkowy. Rozwiązanie kwestii świadczenia usług przez serbskie firmy w Kosowie.

13 listopada – Porozumienie z Rosją ws. Współpracy wojskowo – technicznej.

24 listopada – Odbyła się inauguracja budowy gazociągu South Stream. Ma ona na celu promocję rurociągu. Wcześniej, 14 listopada zostało wydane pozwolenie na budowę gazociągu.

grudzień – Przyjęcie decyzji Rady ds. Ogólnych o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Serbią.

Rok 2014

21 stycznia – Rozpoczęcie negocjacji z Unią Europejską

28 stycznia – Ivica Dačić zwraca się do prezydenta Nikolića o przedstawienie daty przedterminowych wyborów, co następuje 29 stycznia.

16 marca – W przedterminowych wyborach parlamentarnych zwycięża koalicja wyborcza SNS. Partia Aleksandra Vučića zdobywa większość (157 mandatów) i może rządzić samodzielnie. Serbska Partia Socjalistyczna (SPS) Ivicy Dačića otrzymała 44 mandaty. Do Zgromadzenia Narodowego wchodzi również Partia Demokratyczna (DS) 19 mandatów i Nowa Partia Demokratyczna (NDS) Borisa Tadića z 18 mandatami. Mniejszości narodowe uzyskały 11 mandatów. Frekwencja wyniosła 53,2%.

27 kwietnia - Aleksander Vučić premier Republiki Serbii wygłosił expose i ogłosił skład nowego rządu.

16 października – Władimir Putin odwiedził Belgrad z okazji 70. rocznicy jej wyzwolenia. Prezydenci obu państw potwierdzili niezmiennosc stosunku Rosji w kwestii Kosowa i Serbii w sprawie europejskich sankcji wobec Federacji Rosyjskiej.

12 listopada – z więzienia w Hadze, z powodu stanu zdrowia, po 12 latach wyszedł lider Serbskiej Partii Radykalnej Vojislav Šešelj.

Rok 2015

15 stycznia – Serbia jako pierwsza wśród państw byłej Jugosławii przejęła przewodnictwo w Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE).

3 lutego – Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości w Hadze odrzucił akty wzajemnych oskarżeń Chorwacji i Serbii o ludobójstwo, do którego miało dojść w latach 1991-1995.

10 lutego – podpisano porozumienie między Serbią a Kosowem w sprawie wymiaru sprawiedliwości. Został określony parytet wśród sędziów w Kosowskiej Mitrowicy – 14 Albańczyków i 11 Serbów, w tym prezes oraz 9 prokuratorów każdej narodowości.

21 maja – Sąd Najwyższy w Belgradzie zrehabilitował generała Dražę Mihailovicia.

27 maja – po raz pierwszy w historii Serbii odbyła się wizyta premiera kraju Aleksandra Vučića w Tiranie.

8 lipca – Rosja zawetowała rezolucję ONZ nt. masakry w Srebrenicy.

14 grudnia – Serbia otworzyła dwa pierwsze rozdziały negocjacji ws. przystąpienia do UE. Premier Vučić zapowiedział, że celem Serbii jest wypełnienie kryteriów członkostwa w Unii do 2019 r.

Rok 2016

Serbia obchodzi 15-lecie współpracy z Unią Europejską, w ramach której otrzymała 3 mld euro bezzwrotnej pomocy.

Marzec – przez cały miesiąc odbywały się protesty przeciwko podpisaniu umowy o współpracy Serbii z NATO.

24 marca – Międzynarodowy Trybunał Karny uznał Radovana Karadžicia za winnego m.in. ludobójstwa w Srebrenicy oraz oblężenia Sarajewa. W Belgradzie odbyła się manifestacja poparcia dla Karadžicia, zorganizowana przez lidera Serbskiej Partii Radykalnej Vojislava Šešelja.

31 marca – Międzynarodowy Trybunał Karny uniewinnił Vojislava Šešelja od zbrodni wojennych.

24 kwietnia – odbyły się przedterminowe wybory parlamentarne i lokalne, frekwencja wyniosła 56,34%. Partia rządząca SNS (Srpska Napredna Stranka) zdobyła ponad 48% głosów, tj. 131 na 250 mandatów. PS (Socijalistička Partia Srbije) zdobyła 29 mandatów, partia Vojislava Šešelja – 22 mandaty. Także do Skupštiny weszły DS (Demokratska Stranka), stowarzyszenie „Dosta je bilo”, koalicja LDP – LSV – SDS oraz koalicja Dveri – DSS. W wyborach lokalnych w Wojwodinie zwyciężyła koalicja SNS zdobywając 38 na 78 mandatów.

Uzupełnili: Cimur Valounik - rocznik VII, Marija Wytwyčka – rocznik IX, Marianna Barczuk – rocznik X, Pawlina Wasylenko 2012/2013, Mateusz Gralewski 2013/2014, Iryna Shelepova 2015/2016.